

Lanžhot

zpravodaj městského úřadu

4 2018
ročník XIV.

pf 2019

OBSAH

Oslava zakončení roku.....	4	Jak se u nás žilo před sto lety – stravování	36
Slovo starosty	5	Jubilant František Šulák	38
Komunální volby 2018.....	8	Setkávání maminek s dětmi	40
Výpis z usnesení z 19. zasedání.....	10	Jak se do lesa volá... ..	42
Upřesnění článku ze zpravodaje 3/2018.....	11	Moravská Amazonie?!.....	44
Společenská kronika.....	12	Napравování omylů minulosti	46
Nejbližší kulturní akce	12	Tá lanžhotská mája tenká	47
Čas Vánoc	13	Tenisté ukončili sezónu.....	48
Osobnost města Lanžhot 2018.....	13	Kuželkáři začali devátou sezónu.....	49
Měli byste vědět	14	O putovní pohár ředitele ŘSCP 2018.....	50
Dvojí tvář adventu.....	15	Co nového v judu?.....	51
Štafetový běh Boba Zhaňala.....	16	Oddíl kulturistiky a silového trojboje.....	52
Okénko školky	17	Ondrova přeměna	52
Okénko školy	21	Mirkova proměna.....	53
Mezinárodní výtvarná výstava Lidice.....	24	Skautský podzim.....	54
Vánoce (Zabloudilá vzpomínka).....	25	Vánoční výstava kresleného humoru.....	56
Znáte svých sedm hlavních hříchů?.....	25	Společenský ples města Lanžhot.....	57
Lanžhotská historie ve fotografiích	26	Svatoštěpánské žehnání koní	58
Živí mrtví.....	30		
Nebe bez křídel.....	32		

*Krásné prožítí
vánočních svátků
a hodně štěstí
v novém roce přeji
všem spoluobčanům*

*starosta, místostarostka
a všichni zaměstnanci města*

Město Lanžhot Vás zve na
OSLAVU
**ZAKONČENÍ
ROKU**
28.12.2018
Náměstí od 18 hodin
koncert skupiny **B-TET**
Náměstí po koncertu cca od 19 hod.
OHŇOSTROJ
Dvůr muzea od 16 hod.
ZABIJAČKA

Slovo starosty

Vážení a milí spoluobčané,

nastala nám doba předvánoční, adventní. Advent a Vánoce jsou výzvou k novému začátku. V letošním roce je to navíc umocněno tím, že proběhly komunální volby a začíná další volební období.

Na ustavujícím zasedání jsem byl zvolen starostou na další období. Milí spoluobčané, děkuji Vám za tu čest mít možnost pro Vás pracovat. Velmi si toho vážím a vyasnažím se, abych naplnil očekávání. Je to především i závazek pro mne osobně, abych pokračoval ve své práci. Mým cílem bude nezklamat vaši důvěru a rozvíjet Lanžhot tak jako dosud, a možná ještě lépe s využitím získaných zkušeností.

Práce pro obec není však jen dílem jedné osoby nebo dvou osob. Je to také několik hodin týdně při jednání celé rady. Volební výsledky v Lanžhotě vnímám jako ocenění naší dosavadní práce ve prospěch města.

Zároveň bych rád moc poděkoval dnes již bývalým členům zastupitelstva města za jejich práci pro město. Všem přeji do dalších let mnoho zdraví a spokojenosti v osobním životě. Stejně tak přeji mnoho elánu a sil i nově zvoleným zastupitelům a doufám, že je práce pro město zároveň obohatí o nové zkušenosti a splní jejich očekávání.

Mému předchůdci, panu Františku Hrnčířovi, bych chtěl obzvláště poděkovat za velkou pomoc při předání úřadu na začátku předešlého období i za cenné rady a zkušenosti během práce v radě města. I díky tomu se mohla obec plynule rozvíjet bez přerušení, což je v současné době jev spíše ojedinělý. Poděkování patří též

všem pracovníkům města i členům výborů a komisí za snahu a odvedenou práci.

Konec roku se nezapřítelně blíží a u většiny z nás nastává před zimou období finišování a dokončování rozdělaných prací a naplánovaných akcí, ale také bilancování a hodnocení uplynulého období, a k tomu zároveň i plánování a rozpočtování na rok příští. Stejně tak tomu je i na městě.

Asi tou největší investiční akcí tohoto roku byla přístavba mateřské školky. Díky tomu jsme nejen zlepšili hygienické podmínky stravování, ale zároveň se zvýšila i kapacita pro umístění většího počtu dětí. Celá akce byla náročná nejen z hlediska stavebního, ale zejména z hlediska zajištění chodu školky během stavby. V těchto dnech byla již přístavba zkolaudována a probíhá uvedení do plného provozu. Chtěl bych velmi poděkovat všem pracovníkům a učitelkám mateřské školy za

Nové prostory výdejny jídel v MŠ

práci v náročných podmínkách i nové paní ředitelce za organizaci chodu školky během stavby. Stejně tak děkuji rodičům dětí za toleranci a pochopení.

Během přístavby jsme zároveň stihli i modernizaci kotelny ve stávající budově, což významně přispěje ke zvýšenému komfortu i finančním úsporám za topení a ohřev vody během celého roku. V této souvislosti chci dodat, že v návaznosti na modernizaci kotelny připravujeme v létě i výměnu starých topných těles v původní části školky. V plánu je i rozšíření zahrady o nové prostory, které jsme získali nákupem sousední nemovitosti.

Kotelna v MŠ

Na podzim se nám podařila i kolaudace nové márnice i dořešení technického zázemí hřbitova s novým chodníkem. Spolu s výměnou horní brány jsme tak dokončili zásadní a potřebné stavební úpravy hřbitova. Práce zde ještě nekončí, chystáme i opravu cestiček a plánujeme realizaci osvětlení a ozvučení.

Kvůli několikaměsíční lhůtě pro vydání stavebního povolení stavebním úřadem jsme museli zahájit stavbu komunikací a prostranství v Koutě až na podzim. Bude víceméně záležet na počasí, jak brzo nám dovolí stavbu dokončit. Stavba obsa-

huje i opravu dešťové kanalizace a vodu na Limpíně. Je to poměrně rozsáhlá akce a dotýká se všech místních obyvatel. V této souvislosti bych jim chtěl poděkovat za jejich trpělivost a shovívavost. Odměnou jim bude jaro v novém, lepším prostředí.

Ze stejných administrativních důvodů jsme naopak pozastavili zahájení stavby nového chodníku na Nové ulici. Přestože z naší strany proběhly přípravy dle plánu, a dokonce proběhlo výběrové řízení na dodavatele stavby už v srpnu, na povolení stavby jsme museli čekat až do října. Protože není příliš moudré začínat před zimou, se zahájením prací tak raději počkáme na příští rok.

Stále však probíhá výměna a modernizace veřejného osvětlení v dalších částech Lanžhota. Jedná se o velkou a rozsáhlou akci, která je rozdělena do několika etap. Chtěl bych jen dodat, že to nejde najednou a hned. Je nutno postupovat dle pečlivě připravené a schválené projektové dokumentace. Jelikož máme v Lanžhotě několik uzlů, vždy kolem trafostanic, postupuje se v návaznosti na různé větve elektrického napájení sítě veřejného osvětlení. Může se tedy stát, že výměna proběhne v celé ulici a na konci zatím zůstane osvětlení původní. Mohu vás tedy zatím jen ujistit, že chceme postupně vyměnit všechny staré typy svítidel v Lanžhotě.

Stejně tak pokračuje i zpřesňování katastrálních map s následnou digitalizací. Mnozí už první fázi mají za sebou. Po označení by mělo následovat přesné zaměrování. Nejenom, že tak získáme novou digitální mapu katastru, ale vyjasní se i mnoho sporných míst.

Postupují i práce na komplexních pozemkových úpravách extravilánu Lanžhota. Sbor zástupců se začal již pravidelně scházet nad přípravou podkladů. Pomůckou mimo jiné je nám krajinný plán, který byl veřejnosti představen již v loňském roce.

Velkým tématem posledních dní je financování lanžhotského sportu. Nejenom díky obrovskému úspěchu našich fotbalistů rostou nároky na zajištění sportovní činnosti u nás. Nutno dodat, že s tímto se potýkají téměř všechny obce, protože státní podpora na zabezpečení této činnosti nestačuje. Vedení města už dříve slíbilo a několikrát i dokázalo, že má zájem sport v Lanžhotě rozvíjet. Spolu s vedením TJ Sokol Lanžhot hledáme v současné době řešení, jak zvýšené nároky na provoz legálně naplňovat.

Ve sféře kultury se toho na podzim a v zimě událo rovněž dost. Bezesporu tou největší akcí byly oslavy 100 let založení samostatného Československa. V Lanžhotě jsme to pojali trošku netradičně v podobě retro bálu ve stylu první republiky. Mohu říct, že jsem byl velmi mile překvapen, s jakým nadšením se všichni účastníci této akce zapojili. Velmi nápadité kostýmy a prvorepubliková noblesa tu hrála prim. Rád bych poděkoval všem za přípravu a podporu všech akcí spojených s tímto významným výročím.

Stalo se již tradicí, že v sobotu před první adventní nedělí pořádá město Lanžhot vánoční jarmark, jehož vrcholem je rozsvícení vánočního stromu. Rád bych poděkoval rodině Steinerových, která nám letošní strom poskytla. Může je těšit, že tímto počinem rozšířili svou radost i na všechny ostatní.

Stejně tak mne naplňuje radostí, že přibývá i zájem o lanžhotský adventní jarmark. A to jak ze strany návštěvníků, tak ze strany místních prodejců. To těší všechny, kdo pro vás tuto akci připravují. Všem patří můj velký dík.

Ne nadarmo se o adventu a o Vánocích říká, že jsou to svátky klidu a míru. Klid je asi to, co potřebujeme nejvíce. Obzvláště v dnešní hektické době, kdy život je stále rychlejší a rychlejší. Mnozí z nás se za něčím honí víc a víc. Většinou se neumíme zastavit, udělat si takovou příjemnou zastávku a občas i rozjít. Právě v čase adventu máme k tomu tu nejlepší příležitost. I letos je v závěru roku připraveno několik tradičních akcí – žehnání koní, žehnání vína, oslavy zakončení roku, zabíjačka a připraven je i očekávaný ohňostroj. Na všechny akce jste srdečně zváni.

Zakončení roku - zabíjačka, foto R. Paulíková

V době Vánoc mají k sobě lidé blíže. Přeji vám všem, aby to tak zůstalo i v tom roce novém. Za sebe, za celé vedení města i za zaměstnance městského úřadu Vám přeji, milí občané, pohodové a příjemné prožití Vánoc se spoustou setkání s vašimi blízkými a vše nejlepší do nového roku!

Mgr. Ladislav Straka

Komunální volby 2018

počet voličů 3068
 vydané obálky 1703
 odevzdané 1702
 platné hlasy 1666

NÁZEV	HLASY V %	POČET MANDÁTŮ
Top 09 nezávislí kandidáti	6,86	1
Nestraníci pro prosper. město	9,33	2
GENERACZE LANŽHOT	10,23	2
Sdruž. nez. kandidátů - Změna 2014	12,29	3
ČSSD	7,51	1
VOLBA PRO LANŽHOT	40,31	10
KSČM	3,76	0
KDU-ČSL	9,71	2

Nově zvolení zastupitelé

jméno	příjmení	název strany	hlasy
Ing. Lucie	Bartošová	Volba pro Lanžhot	525
Pavel	Ciprys	SNK Změna 2014	470
Ing. Josef	Haluza	Volba pro Lanžhot	811
Mgr. Antonín	Hostina	Nestraníci pro	248
MgA. Ondřej	Chalupský	Volba pro Lanžhot	557
Mgr. Roman	Konrád	Volba pro Lanžhot	514
Zdeněk	Kořínek	SNK Změna 2014	320
Jana	Krásná	GENERACZE	235
Ing. Jana	Malá	Volba pro Lanžhot	664
Ing. Dušan	Petrla	KDU-ČSL	238
Petra	Pincelová	Volba pro Lanžhot	445
Dušan	Radoň	TOP 09 a NK	353
Josef	Říha	Volba pro Lanžhot	701
Mgr. Petra	Říhová	Volba pro Lanžhot	969
Mgr. Ladislav	Straka	Volba pro Lanžhot	989
Ing. Anna	Straková	Volba pro Lanžhot	556
Ing. František	Tuček	GENERACZE	401
Ing. Aleš	Uher	KDU-ČSL	386
Petr	Uher	Nestraníci pro	259
Mgr. Marek	Uhlíř	ČSSD	316
Bc. Radim	Vilda	SNK Změna 2014	313

Na ustavujícím zasedání Zastupitelstva města Lanžhot dne 31. 10. 2018 byli zvoleni:

STAROSTA MĚSTA: Mgr. Ladislav Straka

MÍSTOSTAROSTKA MĚSTA: Mgr. Petra Říhová

SLOŽENÍ RADY MĚSTA: Mgr. Ladislav Straka
 Mgr. Petra Říhová
 Ing. Josef Haluza
 Pavel Ciprys
 Zdeněk Kořínek
 Ing. Aleš Uher
 Dušan Radoň

PŘEDSEDA FINANČNÍHO VÝBORU: Ing. Aleš Uher

PŘEDSEDA KONTROLNÍHO VÝBORU: Pavel Ciprys

VEDOUcí PŘÍSPĚVKOVÉ ORGANIZACE
 SPRÁVA MAJETKU MĚSTA LANŽHOT: Mgr. Petra Říhová

Výpis z usnesení z 19. zasedání Zastupitelstva města Lanžhot ze dne 20. 9. 2018

ZASTUPITELSTVO MĚSTA LANŽHOT

SCHVALUJE:

Z19/18/2 program jednání:

1. Zahájení
2. Schválení programu
3. Určení ověřovatelů zápisu a zapisovatelky
4. Zpráva o činnosti
5. Plnění rozpočtu k 31. 8. 2018
6. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN 1724/169
7. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN 2619/80
8. Převod nemovitosti – prodej pozemku parc. č. KN 2619/101
9. Převod nemovitosti – koupě podílů pozemku parc. č. PK 2833
10. Převod nemovitostí – výkup a směna pozemků – chodník ul. Masarykova
11. Převod nemovitostí – koupě domu čp. 75 a pozemku parc. č. st. 364
12. Změna názvu MAS
13. Diskuse
14. Závěr

Z19/18/3 ověřovatele zápisu Františka Hrnčíře a Břetislava Osičku a zapisovatelku paní Annu Moučkovou

BERE NA VĚDOMÍ:

Z19/18/5 plnění rozpočtu města Lanžhot k 31. 8. 2018

SCHVALUJE:

Z19/18/6 prodej nemovitosti pozemku parc. č. KN 1724/169 zahrada o výměře 147 m², k. ú. Lanžhot xxxxx, za cenu v místě a čase obvyklou 35 Kč/m²

Z19/18/7 prodej nemovitosti pozemku parc. č. KN 2619/80 ostatní plocha o výměře 24 m², k. ú. Lanžhot xxxxx, za cenu v místě a čase obvyklou 50 Kč/m²

Z19/18/8 prodej nemovitosti pozemku parc. č. KN 2619/101 ostatní plocha o výměře 104 m², k. ú. Lanžhot xxxxx a xxxxx, každé k ideální ½, za cenu v místě a čase obvyklou 50 Kč/m²

Z19/18/9 koupi spoluvlastnických podílů nemovitosti pozemku parc. č. PK 2833 o celkové výměře 2527 m² zapsaného v katastru nemovitostí, zjednodušená evidence, původ Pozemkový katastr, na LV 2025 u katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Břeclav, pro obec a k. ú. Lanžhot, a to id. ½ výše uvedené nemovitosti od xxxxx a id. 1/6 pozemku od xxxxx, za kupní cenu 18 Kč/m²

Z19/18/10

výkup a směnu pozemků na chodník v ulici Masarykova dle GP, vyhotoveného Karel Krčmař, náměstí T. G. Masaryka 9, 690 02 Břeclav, a to

- koupi pozemků parc. č. KN 4397 o výměře 10 m², parc. č. KN 58/4 o výměře 57 m² od xxxxx,
- koupi pozemku parc. č. KN 4396 o výměře 34 m² od manželů xxxxx
- koupi pozemku parc. č. KN 4395 o výměře 30 m², od xxxxx za jednotnou v místě a čase obvyklou cenu 50 Kč/m² a dále schvaluje
- směnu pozemku parc. č. KN 4394 o výměře 17 m² vlastníků xxxxx a xxxxx, kteří jsou vlastníky každý k id. ½, za pozemek parc. č. KN 2619/273 o výměře 17 m² ve vlastnictví města Lanžhot

Z19/18/11

koupi nemovitostí domu čp. 75 na pozemku parc. č. st. 364 a pozemku parc. č. st. 364, zastavěná plocha a nádvoří o výměře 263 m², k. ú. Lanžhot od vlastníků xxxxx a xxxxx, kteří vlastní každý id. ½ nemovitostí, a to za kupní cenu celkem 900.000 Kč

Z19/18/12

v předloženém znění nové úplné znění stanov spolku Místní akční skupina Dolní Morava, z. s., IČ: 26667401, se sídlem Náměstí 177/2, Lanžhot, PSČ 691 51

Upřesnění článku ze zpravodaje 3/2018

Na základě žádosti paní Jitky Matuzskové, která je autorkou článku ve zpravodaji č. 3/2018 „Mužáci vzdali poctu Františku Sušilovi“, se omlouváme fotografu Michalu Růžičkovi za neuvedení jména autora pod jeho fotografií lanžhotských mužáků.

Lanžhotští mužáci, foto Michal Růžička

Společenská kronika

Narozené děti

Michaela Ciprysová
Adriana Kaňová
Ema Machalová
Eliška Winklerová
Lucie Malá
Libor Juraj Kycl
Bruno Uher
Tobiáš Uher
Richard Lacina
Klára Tučková
Matyáš Kubík
Eliška Drozdová
Radim Kosek
Vojtěch Zapletal

Úmrtí

Jaroslav Adámek, 74 let
Jarmila Hřibová, 60 let
Antonín Ciprys, 86 let
Ludmila Jančálková, 72 let
Josef Šesták, 66 let
Milan Fojtík, 68 let
Jan Koriťák, 83 let

Občany dožívající se významných životních vý-
ročí již nebudeme z důvodu zpřísněné ochrany
osobních údajů uvádět. Pokud chcete, aby bylo
zveřejněno jméno jubilanta, přineste, prosím,
písemný souhlas na Městský úřad Lanžhot před
uzávěrkou zpravodaje. Za pochopení děkuji.
Hana Tučková

Nejblíží kulturní akce

26. 12.	Svatoštěpánské žehnání koní
26. 12.	Štěpánská zábava
28. 12.	Oslavy konce roku 2018 - zabijačka, koncert, ohňostroj
12. 1.	Krojový ples
26. 1.	Ples města
22. 2.	Ples školy

Čas Vánoc

Miluše Linhová

*Lužní les už pomalu usíná,
snad ho letos čeká sněhová peřina.
Utichli ptáci v korunách stromů,
nastal čas Vánoc, které mají tradici
neopakovatelného kouzla.*

*Jsou svátkem klidu, dobré pohody,
rodinného štěstí.*

*Patří k nim nerozlučně vánoční stromeček
s vůní jehličí, s nejkrásnějšími ozdobami,
kterými jsou - rozzářené dětské oči...*

Osobnost města Lanžhot 2018

Město Lanžhot udělilo ve středu 31. 10. 2018 na svém ustavujícím zastupitelstvu cenu Osobnost města Lanžhot za rok 2018 paní Marii Švirgové, lidové maláři, za celoživotní přínos v oblasti folkloru, udržování lidových tradic a jejich propagaci a šíření ve světě.

Paní Švirgová se od svého raného mládí věnuje malování lidových ornamentů na žudra domů i sklepů, malování mašlí i jiných součástí kroje, stejně jako výzdobě drobných sakrálních památek. Výsledky její práce můžeme vidět nejen v Lanžhotě, ale v blízkém i vzdálenějším okolí, dokonce byla dvakrát pozvána českou komunitou do USA, kde

foto Kateřina Paulíková

předváděla a učila malování ornamentů. Vzory si maluje sama a snaží se využívat ornamenty tak, aby odpovídaly svérázu. Spolupracuje s Folklorní akademií, vytvořila a především roztříbila a popsa-

la jednotlivé komponenty ornamentů. Svoji lásku k lidovému umění předává dalším generacím, vychovala si řadu nástupců.

Měli byste vědět

Anežka Bartošová

Lanžhotský les, tak se bude jmenovat informační okénko v rubrice Měli byste vědět v kabelové televizi města. Jako místní občané moc nevíme, co se v „našem“ lese děje a jaké záměry se zde připravují. Budou zveřejněny nejdůležitější informace a aktuality.

foto Kateřina Paulíková

Dvojitá tvář adventu

Pavel Römer

Advent dostal své jméno od latinského slovesa advenire, přicházeti. Jen malinko jej naši předkové počestili, adventus se změnilo na advent a znamená příchod. To slovo samo vyvolává otázku, kdo či co přichází. Leckdo dnes odpoví, že zima. Spíše však můžeme dostat odpověď, že Vánoce. Verš „Vánoce, Vánoce přicházejí“ je dobře znám. Jenže ani to není přesné. Přichází Spasitel. Vánoce jsou narozeniny Ježíše Krista. Na tyto narozeniny, které jsou jednou z největších křesťanských slavností, se církev připravuje v době, která má každý rok jiné trvání. Příprava je totiž vázána na čtyři nedělní dny. Advent začíná první nedělí adventní, která je, jak víme, zároveň i počátkem nového církevního roku. Adventní období končí předvečerem Hodu Božího vánočního – Štědrým dnem. Ten každý rok připadne na jiný den v týdnu a podle toho se mění délka adventu. Nejkratší je advent, když Štědrý den připadá na neděli. Trvá pak jen tři týdny a jeden den. Nejdelší je, když Štědrý den připadá na sobotu. Po poslední adventní neděli čekáme na Hod Boží ještě týden. Advent pak má přesně čtyři týdny.

Advent jako doba příchodu má proto také dvojitou tvář naděje a úzkosti. Úzkost přichází už s tím, že dne a světla ubývá. Naději nám však podává zkušenost, že

přijde okamžik, kdy se postup noci zlomí. Ten okamžik toužebně vyhlížíme. Advent je dobou přípravy na oslavu Narození Páně, kdy oslavujeme první příchod Syna Božího k lidem, a zároveň je to doba, v níž vedeni touto vzpomínkou směřujeme v myšlenkách k očekávání druhého Kristova příchodu na konci věků. Celý náš život směřuje k osobnímu setkání s Kristem. On, Syn Boží, nám vyšel vstříc, aby nám toto setkání umožnil a usnadnil. Adventní liturgie nám to připomíná a také zpřítomňuje čekání na jeho příchod: očekávání starozákonních proroků, kteří se těšili, že přijde. Očekávání těch, jimž bylo dopřáno stýkat se s ním, když přišel. I očekávání každého z nás, kteří se shromažďujeme, abychom ve spojení s ním slavili bohoslužby. Krásnou součástí adventu jsou rožárny. Jsou to jitřní mše ke cti Panny Marie. Prvá slova o rose znějí jako přání rolníka, jako prosba za budoucí úrodu. Vlaha rosy má zúrodnit lidskou poušť a spravedlnost má padnout na svět jako déšť. Naše země

má k rorátům zvláštní vztah. V církvi byla tato mariánská mše sloužena v adventu jen o sobotách, avšak arcibiskup Arnošt z Pardubic, který byl velkým citem Pan-ny Marie a s pomocí Karla IV. docílil, že našim zemím byla dána výjimka povolující, aby tato jitřní mše byla sloužena i v ostatní dny v týdnu.

Protože byl dříve advent dobou dosti klidnou a bylo více času, byl také dobou mnoha zvyků, některé se týkaly adventu samotného, jiné se vázaly k Vánocům jako příprava na ně. Dnes vedle adventních kalendářů je nejrozšířenějším zvykem zho-

tovení adventního věnce. Adventní věnec vznikl teprve v době první světové války. Tehdy se mnohé rodiny těšily, že jejich muži se na Vánoce dostanou domů, protože o Vánocích se přece nebojuje. Naděje byly veliké a čas se vlekl. Je pozoruhodné, jak hluboce je do nás vepsáno dětské počítání času, které nás odděluje od okamžiku štěstí – ještě čtyřikrát se vyspinkáš a přijde Ježíšek. Díky tomu, že adventní věnec spojuje dva významné geometrické symboly, totiž kruh a čtverec, působí jako nadčasový, odvěký symbol.

REGION PODLUŽÍ

Okénko regionu

Štafetový běh Boba Zháňala

Denisa Spevárová

Za krásného počasí se ve středu 10. října 2018 konal pod záštitou Regionu Podluží jubilejní XX. ročník štafetového běhu Boba Zháňala v Hruškách. Tentokrát se štafety zúčastnily děti z osmi základních škol Regionu Podluží. Sportovní odpoledne otevřela starostka obce Hrušky Jana Filipovičová a celou štafetu pak odstartovala atletka Kateřina Hálová. Sám Bob Zháňal se tentokrát závodu

nemohl zúčastnit kvůli zdravotním potížím. Všechny děti podaly krásné výkony, za které si odnesly nejen sladké ceny. Nej-

rychlejší byly tentokrát děti z Lanžhota, které zvítězily stylem start-cíl, na druhém místě pak doběhla štafeta z Moravské Nové Vsi a třetí místo obsadilo domácí družstvo z Hrušek. Stejně jako během minulého ročníku se i letos podařilo překonat časový rekord této soutěže. Vítězové si vezli domů medaile a krásný putovní pohár.

foto: Denisa Spevárová

MATEŘSKÁ ŠKOLA LANŽHOT

Okénko školky

tel.: +420 519 336 209 • www.mslanzhot.cz MŠ Lanžhot

Školičkové hody

Iveta Uhrová

Školičkové hody se stavěním máje mají v mateřské škole od roku 1998 své důležité místo. Dětem se tehdy, pod vedením Dany Bařkové a Věry Hostinové, zážitkově přiblížila slavnost lanžhotských hodů. A tak tomu bylo i letos. Již tradičně, po slavnostním zahájení, se 12. září vydal průvod dětí k letošnímu stárkovi Matěji Didovovi, který rovněž zdobil svou fotografií krásné plakáty Veroniky Uhrové. K pochodu a tanci hrála Lanžhotská osma. Průvod obohatila hojnou účastí lanžhotská chasa, která se rovněž postarala o zajištění školičkové májky. Ta byla za pomoci tatínků a chlapců postavena tradičně na zahradě mateřské školy. Na závěr nechyběl zpěv

a tanec dětí a hodové pohoštění v podobě koláčků napečených Bronislavou Bartošovou. Atmosféru našich hodů zachytil na fotografiích Miroslav Petrle. Děkujeme všem zúčastněným a rodinám dětí za poskytnutí prostoru v průvodu, který letos opravdu vynikl. Těšíme se na příští rok.

Kaštánci

Jana Ciprysová

Tvoření s dětmi je fajn. Přináší radost. S dětmi tvoříme ve školce i doma. Podzimní tvoření s názvem „Kaštánci“ zaujalo rodiče i děti a spolu vytvořili mnoho nádherných skřítek, zvířátek, postaviček, autíček... Kaštánci ve školce rozveselili prostory šaten. Jsme rádi, že se do akce zapojilo tolik rodičů a dětí. Těšíme se ze spolupráce s rodiči a dalšího tvoření.

Podzimní slavnosti

Martina Čapková

V pátek 12. října se děti z mateřské školy i z celého Lanžhota sešly na place u in-line dráhy, aby společně oslavily příchod podzimu. Pro děti byla přichystána spousta aktivit. Mohly tvořit lucerničky, závěsy z přírodnin nebo třeba krmítka pro ptáčky. Vyzkoušely si různé pohybové aktivity, např. přelézání lana, hod na cíl apod. Samozřejmě nechyběl táborák, opékání špekáčků, jablíček a pečení brambor. Počasí nám přálo, a tak se to draky na obloze jen hemžilo. Pro všechny přítomné byl nachystán ochutnávkový stůl, plný typicky podzimních dobrot, na který svými pochoutkami přispěli i mnozí rodiče. Všichni jsme si užili příjemné pozdní odpoledne u táboráku a kytary. Společně jsme tak oslavili přicházející podzim.

Podzimní slavnost v areálu Sokolské

Logopedické okénko v mateřské škole

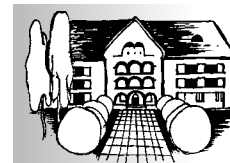
Mgr. Lucie Sztanko

V předškolním věku dochází k velkému rozvoji komunikačních schopností. Dítě by se mělo umět vyjadřovat a bez problémů navazovat kontakty nejen s vrstevníky, ale i s dospělými. To se podaří pouze v případě, že v mateřské škole a domácím prostředí bude podporován rozvoj poznání, myšlení, správného vyjadřování a komunikační schopnosti. Ne vždy se ale řeč vyvíjí plně a správně – a první, kdo si toho většinou všimne, jsou rodiče. Proto je užitečné znát správný vývoj řeči a v případě odchylky vědět, kam se obrátit (lékař, speciální pedagog, pedagog v MŠ, logoped apod.) a začít s včasnou prevencí či dokonce rovnou s intervencí.

V naší mateřské škole působí již několik let školní logoped a několik logopedických asistentů. Troufám si tvrdit, že jsme jedna z mála školek, která má ve svém kolektivu školního logopeda. Na začátku každého školního roku probíhá tzv. orientační logopedické vyšetření dětí, jejichž rodiče o to mají zájem, nebo je jim to doporučeno ze strany mateřské školy. Hlavní je nic nezanedbat! Po tomto vyšetření bude

následovat buď doporučení na klinického logopeda v Břeclavi, nebo intervence v naší mateřské škole pod vedením kvalifikovaného logopeda. Logopedie bude od nového školního roku 2018/2019 probíhat jednou týdně či jednou za 14 dní (dle počtu nahlášených dětí) v odpoledních hodinách přímo v mateřské škole, pouze však za přítomnosti zákonného zástupce. Pracujeme před logopedickým zrcadlem, vysvětlíme si, proč sem budou děti docházet, pracujeme s knížkami, obrázky, provádíme nácvik jednotlivých hlásek. Každé dítě má připravený kontaktní sešit, ve kterém má okopírované obrázky a texty k procvičování. Rodič s dítětem odchází cca po dvaceti minutách přímé práce. Je důležité, aby rodič viděl, jak se s dítětem cvičí, jelikož tu hlavní roli mají rodiče, kteří by měli s dítětem denně alespoň tři minuty strávit cvičením. Logopedická intervence je v naší mateřské škole bezplatná.

**MASARYKOVA ZÁKLADNÍ ŠKOLA
LANŽHOT**

Okénko školy

tel.: 519 336 207
www.zslanzhot.cz

Masarykova základní škola Lanžhot

Knihovnička MZŠ Lanžhot

Klubko News

S vůní čaje za Masarykem

Romana Petrlová, 8.A

V polovině září se osmáci vydali na exkurzi do Sonnentoru v Čejkovicích, který se zabývá produkcí a zpracováním bylin. Jeli jsme od školy autobusem až do Čejkovic, kde se celý komplex budov nacházel. Nejprve jsme se dozvěděli díky krátkému dokumentu, na co je Sonnentor zaměřený a jaká byla myšlenka prvních tvůrců – dělat kvalitní a zároveň ekologické produkty. Potom jsme pokračovali dál do budovy, kde bylo skladiště koření a různé stroje, ať už na výrobu čajových pytlíků nebo na rozemletí usušených bylin. Prohlídka sama o sobě byla vcelku krátká, odnesli jsme si zdarma jako dárek pár vzorků čaje. Kdo chtěl, mohl si sušené květiny a různé druhy sirupů i koření dokoupit u pokladny. V kavárně jsme mohli ochutnat i levandulovou, řepovou nebo kurku-

movou kávu, různé limonády a ovocné zákusky. Otevřená byla taky venkovní terasa s vyhlídkovou věží. Po krátké pauze následovala druhá část výletu, která nás zavedla do Hodonína na přednášku o Masarykovi na počest sta let republiky. Dozvěděli jsme se o jeho dětství, snech, problémech až k době, kdy obýval Pražský hrad. Obě dvě exkurze se setkaly s úspěchem a všichni účastníci měli těžší batoh, než když vyráželi z domu. Díky nakoupeným krabičkám čaje.

V Míkulčicích naši běžci opět bodovali

Redakce Klubko News

Ve čtvrtek 27. září se žáci prvního i druhého stupně zúčastnili 7. ročníku Akropolis Cross po travnatých tratích okolo památek v Míkulčicích. Celkem závodilo 219 soutěžících, v jednotlivých kategoriích běželo až třicet závodníků, mezi kterými se svými výsledky naši běžci neztratili. Jako

první doběhli Martin Balga, Marta Líbalová, Jennifer Koudelková, druhé příčky na stupni vítězů obsadili Tadeáš Nečas, Zu-

zana Adámková a Petr Bača. Bronz získal Matyáš Brbůch, Pavlína Uhrová, Zbyněk Petrla a Ladislava Hasilová.

Sté výročí vzniku samostatného československého státu

Natálie Doláková, 8.A

V pátek 26. října naše škola oslavila sto let od vzniku samostatného československého státu. Žáci a žákyně všech tříd kreslili vlajky, které se poté vyvěsily na chodbách, ve třídách a i v oknech. Součástí oslav byla také výtvarná soutěž s názvem První republika očima dětí, ve které děti tvořily obrázky k období let 1918 - 1938. Na oslavy se také připravoval školní pěvecký sbor Elley, který na osla-

vách zazpíval několik skladeb spojených s Tomášem Garrigueem Masarykem. Na oslavách nechyběl ani starosta Ladislav Straka, který přednesl slavnostní řeč, dokonce za námi dorazil i první československý prezident! Slavnostní akt se uskutečnil u sochy před školou a poté jsme se přesunuli na školní hřiště, kde se běžci postavili na značky a vytvořili velkou českou vlajku. Následně se běžela štafeta v barvách

naší trikolory. Symbolicky běželo 100 dětí 100 metrů. Všichni ohleduplně čekali, až doběhnou ti mladší, aby spolu sladili své tempo. Všichni se poté přesunuli do tříd, kde měl každý vyučující připravený vlastní program. Věnovali se jak filmovým dokumentům a dějepisu, tak pečení Masarykova cukroví. V 8.B zase vařili s paní učitelkou Kubíčkovou Masarykův bylinný čaj z Čejkovic.

Sport - sto žáků symbolicky běželo štafetovou stovku

Mgr. Jana Polášková

Nedílnou součástí oslav stoletého výročí vzniku československého státu bylo také připomenutí sportovních úspěchů. Atleti z našeho regionu se zapsali nejen do historie atletiky, ale i československého sportu. Vzpomeňme skokana do dálky Jana Netopilíka, rodáka z Tvrdonic, účastníka olympijských her v Římě v roce 1960, držitele československého rekordu a mistra republiky. Z velkého výčtu úspěchů československého rekordmana

v běhu na 3 km překážek Františka Bartoše, rodáka z Lanžhota známého pod přezdívkou Metyn, připomeňme především ty na mistrovství Evropy. Nezapomeňme ani na Martinu Darmovzalovou, nyní Šestákovou, dálkařku a trojskokanku, která se jako reprezentantka ČR účastnila mistrovství Evropy, mistrov-

ství světa či olympiády v Pekingu v roce 2008. Několikanásobnou mistryni ČR, která byla několikrát vyhodnocena i jako nejlepší sportovkyně okresu Břeclav, můžete potkávat na atletických kroužcích na naší škole. Sportem jsme letošní významné výročí oslavili na hřišti, kde žáci 1. až 9. tříd a speciálních tříd běželi symbolický Masarykův běh jako projev úcty a uznání všem těm, kteří naši republiku s hrdostí reprezentovali.

Vyrazili jsme na muzikál podle slavného filmu

Romana Petřlová, 8.A

Městské divadlo Brno poslalo na konci října naší škole jako dárek 12 vstupenek na předpremiéru divadelního představení BIG, které jsme jako členové redakce Klubka dostali. Po cestě vlakem jsme si koupili něco k jídlu a zamířili k divadlu, kde nás dovnitř pustili vedlejším vchodem pro zaměstnance. Hned u vstupu do sálu jsme potkali režiséra a herce, kteří buď v představení hráli nebo se chtěli ze zvědavosti podívat. Sál v divadle byl skoro prázdný a my jsme měli možnost sednout si na libovolné sedadlo. V místnosti se zhasla světla a rozlehl se první zvuk ná-

strojů orchestru. Představení bylo o třináctiletém klukovi, který si pokládal otázku, proč nemůže být hned velkým. To se mu náhle splnilo a on se musel vypořádat s problémy dospěláka, jako je shánění práce, nedostatek peněz a hlavně ženy. Přesněji jedna žena. Po konci představení jsme se mohli podívat, jak režisér opravuje chyby a rozdává rady hercům, kteří byli natěšení z toho, že svoji práci zanedlouho oficiálně vypustí do světa. Domů se přijíždělo až večer a každý měl od divadla v ruce balíček.

Mezinárodní dětská výtvarná výstava Lidice

Mgr. Božena Uhrová

Studentka Gymnázia Břeclav Ema Ciprosová z Lanžhota získala ve 46. ročníku Mezinárodní dětské výtvarné výstavy Lidice, Děti pro Lidice, cenu poroty. Jedná se o ocenění velké váhy, poněvadž prosadit se mezi 25 000 výtvarnými pracemi z celého světa je opravdu velmi prestižní.

Reprodukce Eminy abstraktní malby na téma Voda se stala součástí kalendáře na rok 2019.

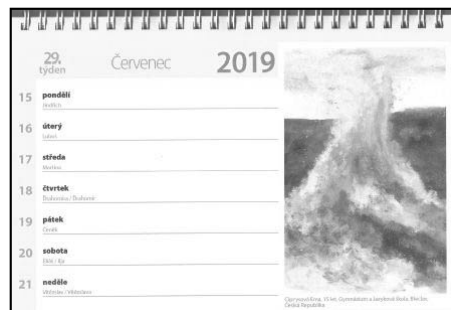
Emo, blahopřejeme.

Děti pro Lidice

Mezinárodní dětská výtvarná výstava. Soutěž a následná přehlídka tvorby patří mezi jednu z největších na světě, s nejdelší historií - nepřerušeně se koná od roku 1972. V posledních letech je do ní každoročně

ročně přijímáno přes 25 000 soutěžních prací ze zhruba 80 zemí světa.

Výstava byla založena k uctění památky dětí z české obce Lidice zavražděných v roce 1942 německými nacisty a je také mementem všech dětských obětí válečných konfliktů.

Vánoce (Zabloudilá vzpomínka)

Josef Jožulka Uher

*Bývaly Vánoce zvědavým čekáním dětí,
až v Štědrý večer závějemí vrznou saně Ježíška;
některé k hvězdám zas hleděly, jestli k nim letí
a nese dárek, byť jen jako z Popelčina oříška.*

*To už ho, promrzlé, od domu k domu, vřele
jak důvěřiví ptáčky, koledami v lidech prosily,
aby se u nich též zastavil, zahrál je zkrhlé
a něco dal do prázdné nůše, v které bídu nosily.*

*Ale kde u stolů chudoba neměla židli,
tam oheň z kamen kachlových dal poezii večeru;
bylo znát, pod trámy stropu, že štěstěna bydlí...
Leč mnozí zapomenou jako dárek dát si - pokoru!*

*Od starodávných Vánoc Čas nás oddělil jak těžkou oponou;
vím, byly romantické, ale nuzní jinak na ně vzpomenu...*

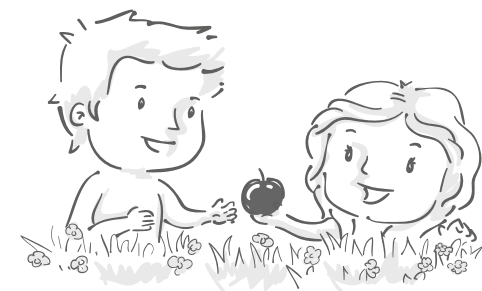
Moudrý Říman SENECA řekl, že „Co osud nedal, nemůže ani vzít!“ Má to člověka, třeba o Vánocích, potěšit? Například chudobného, který toho má tak málo? Neřekl bych, protože „To, co nám osud dá, může nám i vzít, všechno!“ Jiný moudrý Říman HORATIUS nabádá: „Raduj se z údělu svého!“ Je to těžké, třeba na Vánoce, když si na tebe nikdo nevzpomene s dárkem. Jenomže, co nám zbývá, když SENECA NEMILOSRODNĚ PRAVÍ: „Nevyhnutelné přijímej s klidnou myslí!“ Vždyť chlácholí nás OVIDIUS: „Čas všechno hojí.“ Kéž by...

Znáte svých sedm hlavních hříchů?

J. J. Uher

Že nemáte ani jeden? Skutečně? Tak se na ně podívejte v pořadí, jak je v 6. století sestavil papež ŘEHOŘ I. VELIKÝ.

PÝCHA má být pro křesťany tím nejtěžším. Vyšla z ADAMA a EVY, když se rozhodli okusit zakázané jablko. Z pýchy pochází hříchy ostatní, vyznačuje se touhou po větší důležitosti a atraktivitě.

LAKOMSTVÍ, protože nás nutí mít všechno jenom pro sebe. Je matkou všech podvodů, lží, potlačujících štědrost a dobromyslnost.

ZÁVIST hoří v nás touhou po majetku a štěstí ostatních! Je ničitkou dobré pověsti, vede k záměrnému očerňování druhých. A nadměrnou touhou po pohlavních prožitcích svádí ke SMILSTVU.

HNĚV nám dává možnost vidět do „zvířecí“ povahy člověka. Provází nás už od narození. Jako děcka se při prvních

problémech nebo nezdarech vztekáme na plné pecky. Jako stoupenci zvířat se chovají ti, kteří až nadměrně jí a piji. Jejich hříchem je proto OBŽERSTVÍ.

LENOST je hříchem posledním. Potlačuje veškerý potenciál a život jde naprosto špatným směrem. Smysl tu pozbývá touha po vzdělání a seberealizaci.

Opravdu se tenhle ten přehled sedmi hlavních hříchů nikoho z vás netýká? Kdyby vám bylo dáno za pravdu, nežijete vlastně na Zemi, ale už přímo v nebi.

Lanžhotská historie ve fotografiích

J. J. Uher

Čím starší, tím vzácnější. Jejich dokumentární hodnota, jako doplněk historie, zachycené písemně, stoupá, jsou-li na jejich rubech údaje o tom kdy, kde, při jaké příležitosti byla fotografie pořízena, popřípadě jména osob, na nich v čase zastavené. Nejstarší fotografie, pořízené v Lanžhotě, můžeme časově klást do devadesátých let 19. století, tudíž před rok 1900. Nevíme ovšem, kolik a jakých snímků se, ještě ze starších dob, může nacházet ve vídeňském muzeu nebo v archivech, včetně těch soukromých. Za Rakouska-Uherska právě odtud k nám do Lanžhota přicházelo nejvíce fotografií, a to hlavně kvůli místním folklorním nebo církevním událostem. Bohužel, o jejich existenci se nezajímal nikdy žádný výzkum, třeba i individuální. Pravdou je, že bylo málo takových politických období, které by jim přály. Jistě nás to může mrzet, ale mnohem bolestivější jsou případy, kdy se o znehodnocení či dokonce zničení postarali příslušníci generací,

kterým staré fotografie, v rodině se le-daskde povalující, už nic neříkaly. A tak se jich „barják“ zbavovali... Fotografie, které se nachází v našem muzeu, ne ve vhodném pro ně uložení, jsou pouhým zlomkem.

V létě toho roku (2018) mi přinesl bývalý náš místostarosta Josef Bartoš, dvě perfektně zachovalé a navíc cenné fotografie jako dárek od našeho lanžhotského rodáka, pátera Jiřího Čekala, působícího na faře v Olomouci. Jsem z nich stále nadšený, nad jednou i z hlubokých citových důvodů. Byl bych vděčný vedení našeho města a kolektivu kolem zpravodaje Lanžhot vedeného Kateřinou Paulíkovou, kdyby byly obě tyto fotografie otištěny v maximální velikosti. Jakákoliv zmenšenina nepřipadá v úvahu. Moje vyprávění o nich může být zařazeno na vnitřní stánky zpravodaje.

I. MARIAZELL – Městečko v Horním Rakousku. Za časů Rakouska-Uherska,

Poutníci v Mariazell rok 1918

to především, ale i dnes, jedno v křesťanské Evropě z nejznámějších poutních míst. Netuším, od kterého roku i lanžhotských věřících. Mám fotografii části jejich „pútnickéj“ skupiny z roku 1905. Jména všech žen a mužů na ní mám na jejím rubu napsaná paní Maděříčovou od měšťanky, někdy ze šedesátých let. Jako jejich vedoucí je můj stařeček (otcův otec) Joska Uher-Uhřík, kostelní předzpěvák a trubač spolku lanžhotských veteránů, spolu s ním sedí vpředu starý strýček Jan Straka, pozdější dlouholetý kostelník z Komárnova čp. 100, a mezi staršími ženami stojí naša stará maminka Marie Černá-Štajarka, za svobodna Uhrová-Fabiška.

Fotografie, darovaná páterem Jiřím Čekalem, je vzácnější o tu skutečnost, že pochází z poutě Mariazell v pro národ Čechů, Moravanů a Slováků pravděpodobně POSLEDNÍ z roku 1918! Vznik Československa, konec Rakousko-Uherska. Tehdy jsme měli na lanžhotské faře hned dva volební pány, a to bratry Aloise a Antonína Štouračovi. Z pútnic a pútníků na fotce neznám nikoho. Žije současník, kterému by byl někdo povědomý? S tím letopočtem je tu pro mne ještě jedna zajímavá hádanková věc. Do Mariazell se chodilo pěšky, týden tam a týden zpět. V roce 1918 sice skončila první světová válka, ale ještě ne strašná pandemie tzv. španělské chřipky. I za této nebezpečné situace šli lanžhotští věřící „kraj světa“ na pouť. Nikdy nikde jsem se nedočel, ani od prof. Vermouzka v knize Lanžhot, jak dalece byla touto epidemií postižena naše obec! Jsou o tom někde záznamy? Vyčítám si, že jsem se na tento případ, na tuto událost nikdy nepovyptával mých

rodičů a prarodičů. A divné je mi, že oni sami se mi o tom nijak „nezpovídali“. A to o moru z 19. století se toho napsalo až až. Závěrem: Poslední pěší pouť do Mariazell lanžhotských věřících, víme i díky fotografii, se uskutečnila před 100 lety – v roce 1918!

II. SVĚCENÍ ZVONU do věže lanžhotského kostela. I na ně se můžeme podívat díky fotografii. Došlo k němu před 90. roky, kdy na lanžhotské faře sloužil kaplan ANTONÍN JAROŠ. A datum? ROK 1928. A můj už výše zmíněný hluboce citový vztah k tomuto snímku? Je na něm tvář jednadvacetileté kchórové - kůrové a pohřební zpěvačky RŮŽENY ČERNÉ-ŠTAJARKY, která o pět let později, provdaná za Jožku Uhra-Uhříka, dá život mně a s osmiletým odstupem i dceři. Věděl o tom tehdy někdo dopředu? Mlčící osud?

Obě fotografie (mimochodem výborné fotografické kvality) mohou přinést mnoha vědeckým odvětvím nejednu zajímavou informaci. My, laici, si asi nemůžeme povšimnout, že třeba v případě poutníků, převažují ženy nad muži, mladých obojího pohlaví mezi nimi není; naše dnešní stařenky mohou očima studovat slavnostní oblečení žen i mužů (pochopitelně, že cestou byli oblečení a obutí hodně všedně, někteří šli třeba i bosky), a z tváří soudit, kolik kdo z nich měl let, v němž se současníci nepovažují za staré, a oni ani nejsou, protože lidský věk se prodlužoval, o čem svědčí i tyto fotografie. Dodám, že poutníci z roku 1905, jejich snímek byl zařazen do knihy Lanžhot, ale zmínka o poutnících uvedena být nesměla. Na fotografii pout-

Vysvěcení zvonu v Lanžhotě roku 1928

níků z r. 1918 je ještě jedna zajímavost: potvrzení toho, že ještě v tomto roce se lanžhotští starší a staří muži česali „na pútec“, tedy na cestičku středem hlavy. A zezadu hlavy, možná až na krk, „podlá kastrolka“.

Ale vraťme se k svěcení zvonu. Jestliže na začátku první světové války byly na děla, jak se říkalo, odebrány z věže lanžhotského kostela zvony, až na umíráček, nevím, že by se totéž událo při vypuknutí světové války druhé. Proto by nás mohlo zajímat, jaký měl osud zvon, vysvěcený a do zvonice kostelní věže zavěšený v roce 1928. Otázkou vycházím ze skutečnosti, že kostelní věž byla v dubnu 1945, při bitvě o Lanžhot, značně zdemolována ruským dělostřelectvem. Vydržel úder dělostřeleckých granátů?

V závěru ještě k účastníkům vysvědčení. Já na fotografii naši mamičku, její

tvář v černém šátku, vidím; je ještě někdo další, kdo na fotografii nachází obličej někoho ze svých předků, nebo jen známých? Odstup 90 let je sice značný, ale i současníci mladší 85 let, by s poznáváním uspět mohli.

Víte, jak každý z nás stárne, tak se víc a víc ohlíží zpátky, i na pole starých fotografií. Ty, kteří jsou dnes mladí, v jejich budoucím stáří nečeká nic jiného.

„Již od mládí je třeba mít před očima stáří.“ (LUCILIUS)

„Nyní už myslíte na to, že časem se dostaví stáří: jediná chvíle vám nečinně neujde pak.“ (OVIDIUS)

„Neházejte předčasně staré fotografie do ohně nezájmu; až po nich zatoužíte, už je z něj nevytáhnete!“ (JJU)

Živí mrtví

J. J. Uher

Ano, i o tom je ten krátký, půlhodinový filmový dokument stručného názvu „HODY 1965“. My, lanžhotští občané, chápeme, kolik z nich si navíc uvědomuje, jak nenahraditelně vysoce dokumentaristicko-kronikářský film to je, byť nedosahuje mimořádných režijních a technických kvalit. Byl jsem u toho, vím, co říkám. Muzejní a vlastivědný kroužek, jehož vznik v únoru 1959 vyšel z podnětu tehdejšího obecního kronikáře prof. Pavla Holobrádky (plodného publicisty) a jehož jsem posledním žijícím spoluzakladatelem, byl skupinkou sociálně různorodých nadšenců, věkem převažujících pár nás

mladých, v porovnání s dneškem finančně, materiálně a přístrojově blíž k chudobě než přebytku ze sponzorských darů, které tehdy režim neznal. A tak vedle fotoaparátu, který umožňoval pořizování černobílých fotografií, ale i DIAPOZITIVŮ, sloužících k promítání v programech Besed nad kronikou (v neděli po požehnání premiéra, kinosál narvaný diváky, a v následujícím týdnu repríza, za početného publika), stala se nám doslova luxusem kamera osmička k natáčení krátkometrážních černobílých i barevných filmů na různá témata. Ti z kroužku, kteří se věnovali fotografování a filmování, nebyli

žádní profesionálové, ale pouze poctivě se o to nejlepší snažící amatéři. Ostatně film „HODY 1965“ o tom svědčí. Navíc dokazuje naši režijní nezkušenost, včetně kameramanské dovednosti. Ale tisíckrát Pán Bůh zaplať, jak se říká, že taková mezi námi byli a neztráceli vůli.

Jejich zásluhou se my, pamětníci, při opakovaném zářijovém digitálním jejich promítání – uvádění na naši lanžhotské kabelové tv, po více než půl století znova, obrazně řečeno, střetáváme s už desítkami těch, kteří mezi námi žili, byli nám drazí a blízcí, ale už nás v průběhu toho krátko-dlouhého času navždy opustili. Ano, znova je vidíme živé, usměvavé, či zamyšlené, mnohé ve věku, který dnes nepovažujeme za stáří. A co teprve ti mladí v krojích? Dnes už maminky, ba stařenky – babič-

ky... A z děcek o padesát let starší tzv. dospěláci. Věřu, je ten Čas krutě nemilosrdný, ale též i spravedlivý?

Určitě nespravedlivým bych byl já, pokud bych závěr tohoto článku o dokumentu „HODY 1965“, při jehož opakovaném zhlédnutí jsem určitě nebyl sám, kdo se neubráníl slzám z hlubokého dojetí nad pomíjivostí lidského života, nevěnoval těm, kteří nám tohle všechno umožnili zažívat při sledování zvláštního kanálu naší místní kabelové televize. Myslím, že nejnáročnější práci na převodu osmičky filmu na digitální TV (nevím, píše-li to odborně správně, omlouvám se, nejsem této techniky znalý, ale obyčejný laik) vykonával i jinak velmi obětavý a k našim potřebám vstřícný, technicky fundovaný, RADEK NOVÁK. Třeba nás časem potěší

i dalšími podobnými dárky. Jsem Radkovi vděčný, že mi až po dopsání článku vysvětlil, jak to s tím převodem provedeno skutečně bylo, říká: „Převod z „osmičky“ filmu na analogový videozáznam dělalo filmové studio Zlín, někdy v polovině devadesátých let. Já jsem dělal pak převod z analogového záznamu do digitální podoby.“ Nu, a zhřešil bych, pokud bych zapomněl na „ruku Radka pomocnou“, tudíž šéfredaktorku zpravodaje Lanžhot, dovednou FOTOGRAFKU Katku Paulíkovou, občanům známou jako asistentku a jinou pracovní náplň ovládající, na pracovišti radnice. Těm dvěma děkujeme, jako že jim snad za padesát let budou stejně vděčně děkovat naši potomci za to, co pro ně na fotografiích a filmech zanechají ze současnosti.

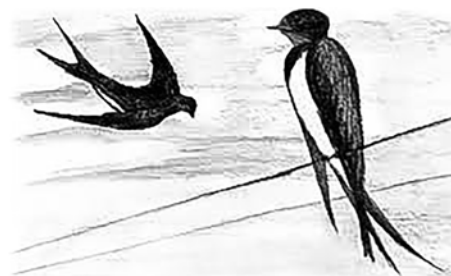
Hodně staré fotografie a filmy jsou jedněmi z mála mostů přes řeku Času, po němž mohou živí lidé z dnů dnešních, přecházet za mrtvými lidmi ze včerejšků, a mrtví ze včerejšků k živým z dnešků.

„Všechno lidské je krátkodobé a prchavé a nezaujímá žádnou část nekonečného času.“ (SENECA)

Nemohu nepožádat šéfredaktorku Katku o zařazení toho dodatku k článku ŽIVÍ

A MRTVÍ. Po promítání starého filmu HODY 1965 byl zařazen stejně vzácný dokumentární film HODY 1969, na jehož existenci upozornil zastupitel Pavel Ciprys a město Lanžhot, které koupilo licenci na vysílání tohoto vzácného dokumentu. Poděkování patří všem, kteří se natočení filmu zasloužili a zakoupili do majetku našeho města.

Jenom dvě moje poznámky k tomuto dokumentu: Myslím, že zachycuje jednu počtem největších chas pod májí (54 párů, více jak 80 šohajů) těch i dalších letech, až po dnešek; a za druhé, ti, kdo film dobře sledovali i sluchem, nemohli si nevšimnout, že chasa po dostavění máje (tehdy ještě před hospodou Rajmunda Vedrala, až později pod názvem Podlužan), sborově zpívá onu tradiční písničku TÁ LANŽOCKÁ MÁJA TENKÁ ještě v původním znění, myslím slovním, a to: ...STAVJAU JU ŠÍŠULENKA a ne SVOBODĚNKA (absolutní nesmysl!) Prosím vás, nehrajte si na chytré restaurátory, ubližujete tím tradici! V případě uvedené písničky pak jistě lanžocké dívky z rodiny ŠÍŠKŮ! Což je hrubost dvojnásobná...

Nebe bez křídel

Josef Jožulka Uher

PROLOG: „NEJVĚTŠÍM DOBREM JE ŽÍT PODLE PŘÍRODY.“ (Cicero)

Čím více se člověk už od dětství odciňuje přírodě, zastoupené polem, loukou, lesem, tím hůř a hůř, jak stárne, vnímá, co všechno se z ní nenávratně vytrácí, opou-

ští ji. Bohužel i vinou právě takových zběhů od ní, mezi nimiž, a to je až k nevíře, stoupá počet venkovanů. Ano, nedivte se, zrovna třeba i našich lanžhotských, byť se naše kdysi typická dědina podlužáckého venkova, ještě před první světovou válkou obklopená bohatě původní přírodou, jak o tom, zaníceně napsal v rukopisném spise „LANŽHOT“, jeho dávný a kdysi respektovaný rodák JUDr. Josef Folprecht, mění do vizáže architektonicky průměrného města.

Ale nemusíme vyjít ani jen kousek za jeho humna, z důvodů nezájmu nebo nemoci, abychom v ulicích od jara do podzimu nepřehlédli, pro nás osmdesátníky, nebo generace o deset let starší, ale i mladší, ten ve zmatek nás uvrhující úbytek vlaštoviček, jiříček, sýkorek, ale i prachobyčejných vrabců! A daly by se vyjmenovávat i další ptací druhy, kdysi s námi a s našimi předky v dobrotě zabydlující lanžhotskou dědinu.

Právě na toto téma se v posledním čase píše v novinách články z per vědců, ornitologicky orientovaných. Na jeden takový jsem narazil uprostřed července roku 2018. Ač už uvyklý všelijakým pohromám, tento mne vyděsil. Jen si to představte, cituji: Pouze v letech 1982 až 2017 ubylo u nás, tudíž v Česku, Lanžhot nevyjímaje, 70 % KOROPTVÍ POLNÍCH, 80 % ČEJEK CHOCHOLATÝCH, 45 % SKŘIVANŮ POLNÍCH, 95 % KONIPASŮ LUČNÍCH, 95 % LINDUŠEK LUČNÍCH a 60 % HRDLÍČEK DIVOKÝCH. Dodávám: Jsem si jist tím, že drtivá většina dnešních žáků neví, o čem je řeč! A co třeba takový CHOCHOLOUŠ OBECNÝ, kdysi běžný ptáček přehrabující se na cestách lanžhotských ulic v „kobylicích“.

Dnes prý zbývá pouze několik jedinců! Ještě před pár lety obcupitával plácek před samoškou U Jeřábků, hledající „otrusinky“ z pečiva (rohlíků), povytřáčené z bedýnek. Jak školáci jsme je měli rádi a nikdo z nás by si „šustgumů“, tj. prakem, nedovolil po nich střílet, stejně jako po sýkorkách, vlaštovičkách a jiříčkách. To vrabčáci museli být před námi na pozoru!

Na začátku každého nového školního roku, tudíž začátkem září, kdy se tažní ptáci, především vlaštovičky s jiříčkami chystaly k odletu (a nám to bývalo líto), sedávaly jich na všech čtyřech drátech elektrického vedení, div, že je nepřetrhly, stovky. Naše úmorné pokusy o jejich spočítání končily obyčejně bitkou-rvačkou, zvanou „za kabelky“, a to proto, že jsme se v součtech rozcházelí a každý si stál na svém. Proč „za kabelky“? Kabely s učebnicemi jsme si nosili na zádech, řemínky od nich přes ramena. V bitce šlo o to, dříve než sok popadnout ho zezadu za kabelku a „smýk s ním na zem“!

Jednou se mi v hlavě uhnízдила otázka, na čem ty tisíce vlaštoviček a jiříček před odletem sedávaly, když ještě nebyl v Lanžhotě zaveden elektrický proud (Lanžhot byl elektrifikován až v roce 1929), a nebylo tedy mezi sloupy drátů. Zeptal jsem se na to starého tatíčka Michala. „To víš, chlapče, že na zemi neseděly, buyo jich plno na střechách, kór na tych ze suámy, které v sebě držaly tepuo ze sunka, ale aj halúze stromů sa pod nima prohybaly“, řekli mi starý tatíček.

Ve vzduchu nad našimi hlavami létávala všelijaká jiná neptačí havěť, nemyslím tím komáry nebo mouchy „hovada“. Jako předpověď konce světa to bývali CHROUSTI, nářečím CHRŮSTI! Proto-

že u nás uplynulo už hodně tak zvaných „uherských roků“, což by měly být časově roky delší než ty kalendářní, od toho roku, ve kterém se u nás v Lanžhotě NAPOSLEDY CHRÚSTI „ROJILI“, myslel jsem si, a ne sám, že v Česku už vyhynuli. A ejhle, co nevěřicně čtu v novinách pod titulkem NA ROJE CHROUSTŮ CHTĚJÍ POSTŘÍK Z VRTULNÍKU. Panebože, ná gde? Čtu dál a hned to vím, cituji: „Přibližně půl miliardy chroustů se před třemi lety vyrojilo v oblasti moravské Sahary, rozprostírající se mezi obcemi Bzenec, Vracov, Vacenovice a Ratíškovice. Brouci tehdy sežrali doslova vše, na co přišli. Středně vzrostlý dub zbavili listů za necelý den. Lesníci tehdy vypočítali škody jen na sazenicích stromů na 15 milionů korun. Příští rok se má rojení chroustů opakovat. Nastává totiž ve čtyřletém cyklu.“ Konec citace.

S chrousty si zažila své lanžhotská příroda, včetně ovocných stromů v humnech-zahradách a na ulicích, své! Miliony jich nalétávaly po několik večerů z roviny polí mezi Lanžhotem a Břeclaví na Lanžhot jako mračna sarančat. Bitva s nimi byla sice beznadějná, ale vojáků proti nim se každý ten čtvrtý rok zverbovalo i bez záloh až až! Na skutečnou vojnu by odvedeni nebyli, protože vyzbrojeni metlami z nechrače jsme chroustům bez urá, urá, leč se vztekem čelili my, KLUCI ŠKOLOU POVINNÍ! Bojištěm, na němž jsem řádl já, byla moje rodná Nová ulice. Od farmy a Jazerka se do ní valila doslova řeka chroustů. Strážili jsme je metlami ze vzduchu na zem a na ní zašlapávali, mrchy. Nebo jsme je ještě živé házeli do kbelíků a hrnců s „křídélkami“, tj. pokličkami, aby nám z těch nádob nevyletovali ven. Každé

ráno, ještě než jsme šli do školy, doplňovali jsme je o stovky těch, které jsme na ulici a v humnech posetřásávali z haluzí-větví ovocných stromů. Hodně jich potom sežraly slépky, než se jim takové množství zprotivilo, a mamičky nadávaly, že kdoví jaká vejce budou snášet. Likvidovali jsme je tedy jinak, jak to bylo nejrychlejší. I do ohňů jsme je sypali.

Rybáři od Járku-Kyjovky přinášeli místo ryb vzteklé zprávy o tom, že desítky až stovky chroustů padaly na hladinu z přetižených větví vrbových keřů, kde si je jako z hodovního stolu do tlam sbíraly některé druhy větších ryb. A proto rybářům nebraly. Než se též jako slepice staly přezranými...

Právě na začátku této chroustí pohromy-kalamity, přišel za mnou a Tondou Jara. Byli jsme věrná si kamarádská trojka. S kolébkama jeden od druhého na pár kroků. Samozřejmě v Nové ulici. Spolužáci. Jara rybář a kutil Tonda lovec a ptáčník, nu, a já balón mičuda a knížka. Byl rajch, protektorát, válka blíže ke konci než na začátku. Němci mleli z posledního a v obchodech prodávali lidem k žrádlu výrobky, kdo ví z čeho. „Kluci,“ vyjel na nás Jara, „vyděláme si! Němci nemají kaučuk, chcú ho nahradit křídly z chrústů. Budem sbírat chrústí křídla. Nevím za jakú cenu jich vykupují, ale lacíní byt nemožú, keď sú na tem vjec než hubkaři.“ A pod paží měl prázdnou papírovou krabici od bot baťovek. Kamarádi musí pomoci, to zmáknem, říkali jsme si. Zásobení plnými hrnci chroustů, s vervou jsme jim trhali do škatule křídla dva dny. Ne a ne být plná a těžká. Zradili jsme kamaráda. „Trhaj si ty blbě křídla sám, dyt to by tý chrústi mose-li létat do Vánoc, a stejně Němcom křídla

k letadlám nedopomožú, ná šak nech!“ Nikdy jsme se nedověděli, kolik Jara za ta křídla „utřřziu“, nepochválil se...

A kdy že podnikli chrousti na Lanžhot poslední „nálet“? O tom nic přesného nevím, ale určitě ne někdy v padesátých letech, po „kobercových útocích anglo-amerických imperialistických bombardovacích leteckých svazích,“ shazujícím na v mírovém socialismu žijící jezeďácká pole MANDELINKU BRAMBOROVOU. Přesné datum by mohla určit menší zavařeninová sklenice, vystavená za jedním oknem budovy místního národního výboru, nebo-li radnice, ze které se o únik marně snažila právě kterási americká mandelinka. U sklenice prý byla cedulka s touto veršovankou: TOTO JE TA MANDELINKA, KTEROU NAŠEL SOUDRUH TINKA! (místo nálezu neurčeno) Autor též ne, asi si o honorář nestál.

A propos: Co ti CHROUSTI? Uskuteční v roce 2019, na jaře, leteckou invazi i na Lanžhot? Je třeba chystat nachraščové metle nebo k nám importovat nějaké křovácké zaříkavače? Keď strýc Jan už nežijí, dodali by pamětníci. Kdo dožije, uvidí.

Příroda i ta lanžhotská, je zhruba a stručně řečeno FAUNA (živočiškové kromě primáta člověka) a FLORA (rostliny). Floru nechme „bokem“. Vraťme se ještě k jednomu zvířátku z fauny, O NĚMŽ, COBY CHRÁNĚNĚM A OHROŽENĚM, SE TĚŽ DOSTI ČASTO V NAŠEM TISKU PÍŠE. To zvířátko je podobné ještě jednomu dalšímu, o kterém se zatím mlčí. Jedno i druhé jsou uvedeny ve slovníku, cituji: SYSEL = menší stepní hlodavec přespávající přes zimu v noře. Rčení: Být ospalý jako syse! Zalézt jako syse! KŘEČEK = hlodavec s línými torbami, škodící

v obilí a kukuřici. Rčení: Hromadit zásoby jako křeček. Chamtivý nebo zlostný člověk. Kožešina z křečků.

Nepamatuji se, že by někdo z mých předků hovořil o výskytu SYSLŮ v lanžhotském polním nebo lučním katastru. Toto území syslům nevyhovovalo a dodnes nesedí. Naš současný tisk píše o syslech jako o ohrožených hlodavcích, a proto chráněných. Potvrzuje jejich velmi malým počtem výskyt jen díky letišťům mimo dráhy zatrávněným plochám a golfovým hřištím. Nízká a pravidelně sečená tráva syslům vyhovuje, umožňuje jim rozhled a tím i bezpečnost před predátory (liška, lasice). V posledních odborných článcích vyjadřují jejich autoři radost nad tím, že k letišťům a golfovým terénům se přidává pomalu víc a víc VINOHRADŮ na jižní Moravě. Díky zatrávněným a sečeným pásům půdy mezi řádky révy vinné. Vinaři pochopili a poznali, že sysli svými chodbičkami k norám zadržují ve vinicích vodu při prudkých deštích, tak že jsou něco jako závlaháři. Kořenům révy vůbec neškodí. Vědci si tedy dodávají naději, že právě díky těmto skutečnostem a vstřícnosti vinařů nebezpečí vyhynutí syslů pomine. Možná se o tom brzo přesvědčí i vinaři od nás.

KŘEČEK! I když jsem tohoto hlodavce, páchajícího v lanžhotských polích pých, už předlouho neviděl ani o něm neslyšel, třeba od konce šedesátých let minulého století, kdy jsem dostal zaměstnání v JZD (vůbec o něm nikdo nemluvil), léta jeho skutečné hojnosti v letech čtyřicátých minulého století, jsem zažil i jako jejich lovec! Spíše pomocník lovce skutečného. A byl jím opět kamarád z naší trojky, Jara. To už jsme na křídla chroustů dávno za-

pomněli. Přišel s tím, že kožař z Břeclavi mimo kůží z králíků, vykupuje i kožky z KŘEČKŮ. A draho! TAKOVOU příležitost prý nesmíme propást.

Od Jazerka, kolem sv. Jána až po betonku, po obou březích malé Caje (svodnice), byla spousta políček s dozrávající kukuřicí (turkyní). Jara tam zjistil mnoho otvorů-děr od křečků. Jejich lov naplánoval takto: Já s Tondou budeme lít vodu z Caje pomocí zahradních konví (bez růžic) do křeččích děr a u té, kterou Jara pozná jako nejhlavnější, bud stát on s čakanem, na jednom konci obaleným hadrem (to aby kůži křečka při úderu nepoškodil), a s ním bude křečky zabíjet jako na běžícím pásu. Jistě tušíte, že jsme sice pár křečků dostali, někteří se proti nám stavěli na zadní a vztekale prskali, až jsme měli strach, že

uloví oni nás, ale nakonec (božínu, co my jsme se nadřeli s nošením té vody!) jsme, tedy hlavně Jara, dopadli jako s těmi chrousty. Lovec kožešin se z Jary nestal a my raději drželi huby, aby si z nás ostatní kluci neutahovali a nepřišli s nějakou hánlivou křeččí přezdívkou. Byla to pro nás další životní zkušenost, někdy opravdu dobrodružná... Přemýšlím, proč se o křečcích nepíše, že by už vyhynuli? Věříte, že by to byla škoda?!

Troufám si říct, že jsme se i takovými zážitky stávali moudřejšími, ale nad moudrého Římana SENECE jsme tím nikdy nedosáhli. Řekl, cituji:

„Pokud žiješ v souladu s přírodou, nikdy nebudeš chudý; pokud žiješ podle mínění lidí, nikdy nebudeš bohatý!“

Jak se u nás žilo před sto lety – stravování

Marie Švirgová a Marie Prajková

Myslím, že před sto lety lidé žili a stravovali se stejně jako před léty osmdesáti nebo sedmdesáti. Je pravdou, že v letech války stravování ve městech bylo obtížnější než na venkově. Protože se říkalo „kravička - mamička“, a to bylo pro rodiny, které tuto možnost měly, velkým plusem. K tomu už stačilo osadit kousek pole bramborami a o večeri každého dne měla rodina postaráno. Brambory se vařily na plotně ve vodě nebo se dávaly upéct do trouby jako pečeny. Brambory se zapíjely mlékem.

Ale co se jedlo k obědu? Šest dní v týdnu to byla jídla bezmasá. Polévky byly luštěninové nebo zeleninové, zasmažené jíškou. K polévce se pekly buchty a to třeba čtverečky nadívané marmeládou nebo lekva-

rem (povidly). Tašky byly s tvarohem. Holé, bez nádivky byly pletenky a pramenky. Na plotně se smažily béleše, které se potíraly lekwarem a sypaly mákem. Na plotně se pekly i lokše (z bramborového těsta), které se potíraly sádlem nebo škvarky a srolovaly. Do lokšů se dával někdy také mák. Dalším smaženým jídlem byly lívance s různými náplněmi, šlížky (z bramborového těsta) s mákem, gulivary se švestkami a sypané mákem, pirohy, řezance. Šlížky a řezance se mohly sypat také strouhaným perníkem, opraženou krupicí nebo cukrem se skořicí apod. Podkovičky bylo pečené kynuté těsto ve tvaru drobných podkoviček, které se po upečení spařily častěji vodou než mlékem a posypaly mákem.

Dalším bezmasým jídlem byly různé omáčky. Byly zasmažované nebo smetanové a chuť v nich dělaly přísady a to kopr, okurek, česnek nebo křen. Oblíbená kombinace s česnekovou omáčkou byla pečená vaječina (rozšlehaná vajíčka a mouka se upekla v troubě jako dort) a k tomu byly vařené knedle. Oblíbený byl také bramborový guláš (ovšem bez masa nebo salámu). Další bezmasou oblastí byly luštěniny na omáčku, do kterých se dávaly na kostečky nakrájené brambory, a omáčka se zatřepala smetanou s moukou. Nezapomenutelný byl také luštěninový šurimajzl. Možná jsme v tomto výčtu na některá jídla zapomněli, ale domácnost od domácnosti měla i svá specifika.

Neděle byla dnem výsadním, který byl určen k masitému pokrmu. Maso se dalo vařit na polévku a po uvaření se polévka zavařila nudlemi nebo drobkami a maso se rozkrájelo na porce a k tomu byla omáčka a knedlík. Omáčky byly smetanové a měly příchutí okurkovou, cibulkovou apod. Téměř každý měl na dvorku slepice a kohouty, a tak ně-

kdy byla také polévka slepičí a omáčka také slepičí, které se říkalo paprikáš, protože se na zpěněnou cibulku dávala také paprika a potom drůbeží maso. Slepici polévka se také nosila ženě po porodu a říkalo se, že se nese do kúta.

Za Rakousko-Uherska také od nás některá děvčata šla do služby k pánům do Vídně a odtud přinesla nové recepty. Snad nejznámější je bramborový salát a smažený řízek.

Zvláštní oblastí stravování bylo také vaření jídla na pole pro nádeníky (byli to muži a častěji ženy), kteří pracovali na poli. Manželka sedláka – hospodyně uvařila doma oběd, který dala do proutěné košíčky. Košíčku zabalila do ubrusu a uvázala na záda. Říkalo se, že má na zádech nošku. Polévka se přepravovala v konvi na mléko. Na svačinu se nádeníkům dával chléb omaštěný sádlem. K obědu byla zasmažená polévka, která se nalila do velké mísy, kolem níž se na prostřeném měchu sesedli dělníci, každý si nabíral jídlo z mísy svou lžičkou. Dalším chodem byla jedna ze zmíněných omáček.

Na svačinu byly ještě buchty. Toto jídlo si ale maminky pro sebe odepřely a schovaly je do zástěry pro své děti. Tady se traduje rčení, že maminka nám donesly buchty z pola od zajíca. Při mláčení obilí se tradičně pro mlatce vařil šurimajzl. Bylo to jídlo složené z fazolí a krup, které se v míse polilo škvarčovým sádlem. Tato kombinace základních komponentů udělala v žaludku své, takže při uvolňování tlaků bylo ve stodole nedýchately.

I před sto lety se konaly svatby a krstinky (křtiny). Ale v té době byly svatby malé, jen nejbližší rodina. A tak si s přípravou jídla velké starosti nedělali. Jídlo se připravovalo stejné jako v neděli. Rodina si na pomoc pozvala nejčastěji své sousedy. Hlavním jídlem byla sladká křenová omáčka, která se později nahradila paprikášem z drůbeže. Až po válce se začala vařit svíčková.

V době války, jak se u nás říkalo „za rajchu“ musely být svatby velmi tiché, bez mu-

ziky, ani zpívat nebo zavýsknout se na ulici nesmělo.

Zato po válce začaly být svatby velké s muzikou. V této době také na každou takovou svatbu skládala písně Rozka Horáková. Tyto svatby počítaly často 150 až 200 hostů. A na přípravu jídla se už musela pozvat hlavní kuchařka a také její pomocnice. Ale i tato krojovaná krása zažila svůj konec. V Lanžhotě byla poslední krojovaná svatba v roce 1990.

Starodávný recept na pepřenky:

Hladká mouka, asi 1 kg, (co to snese), ½ l mléka, ¾ kg mletého cukru, 10 dkg omastku (smetol), 2 vejce, trochu skořice, tlučený hřebíček, na špičku nože mletý pepř a 2 dkg spěšné soli (amoniak). Ze všech komponentů se vyhněte těsto, které se dá asi na 1 hodinu odpočinout do chladna. Potom se rozválí na tloušťku ½ centimetru a tvořítkem se vyznačuje. Peče se ve středně vyhřáté troubě.

Jubilant František Šulák

Marie Prajková

V pátek 16. listopadu letošního roku se v sále Kulturního domu v Poštorné konal koncert u příležitosti oslavy 75 let lanžhotského rodáka, cimbalisty Františka Šuláka. Ale abychom začali od začátku.

František se narodil jako druhý syn manželům Libuši a Františku Šulákovým v Lanžhotě dne 22. prosince 1943. Základní školu začal navštěvovat v roce 1950. O jeho hudebním vzdělání rozhodl otec František po „Tvrdomských slavnostech“ v roce 1954, kdy sbor žen z Lanžhota zpíval na slavnostech bez hudebního doprovodu, protože

foto Kateřina Paulíková

v Lanžhotě nikdo na cimbal nehrál. A tak desetiletý František začal navštěvovat LŠU v Břeclavi. Poprvé už v roce 1957 doprovázel na slavnostech ve Tvrdomicích lanžhotské sólisty: Jitku Ciprysovou, Aničku Šindarovou a Marii Pilátovu a chlapecké dueto Ludvíka Steinera a Antonína Hakalu.

V únoru 1958 se stal cimbalistou nově založené dětské cimbálové muziky v Břeclavi s primášem Janem Beranem. Tato muzika dala základ souboru Podlužan, kde se jeho vedení ujal Tibor Jánoš.

V roce 1966 František přešel spolu s Janem Beranem a Stanislavem Reichmannem do souboru Břeclavan. A tam s primášem cimbálové muziky a vedoucím souboru Jožkou Kobzíkem hrál celých 30 let.

Od roku 1966 také doprovázel po dobu dvaceti let známé podlužácké zpěváky: Jožku Severina, Jožku Rampáčka a Julinku Kučerovou – Severinovou na vystoupeních po celé republice. Jejich písně doplnil humornými příběhy nejlepší vypravěč té doby, Vašek Mlýnek z Kuželova.

Od roku 1972 do roku 1992 pracoval v břeclavském podniku Potraviny, kde byl založen pěvecký soubor „Břeclavanka“, který doprovázel na cimbal. Tento soubor se pravidelně stával vítězem „Olympiády mládeže obchodu“.

Co do výčtu sólových zpěváků dále doprovázel Františka Studenku, Boženu Šebetovskou a také zpěváky z jiných etnografických regionů. Například hornácké zpěváky Luboše a Dušana Holých, valašskou sólistku Jarmilu Šulákovou, dále významné zpěváky: Libuši Domanínskou, Magdalenu Koženou, Karla Gotta, herce Vlado Müllera, Jozefa Kronera. Také doprovázel nejlepšího zpěváka Chodska Jaromíra Horáka.

Za 60 let, během nichž hraje na cimbal, hrál pod vedením mnoha významných primášů cimbálových muzik. Byl to Jan Beran, Antonín Navrátil, Jan Kružík, Jožka Kobzík, Evžen Farkaš, Luboš Málek, Slávek Volavý, Martin Hrbáč, Bohumil Smékal, Miro Dudík, Jindřich Hovorka, Jenda Blažek a mnoho jiných.

V současné době hraje v cimbálové muzice Matěje Kůrečky. Aby byl dostatečně vytížen, přibral si umělecké vedení mužského sboru „Koňaré“ z Poštorné a také doprovází poštorenský ženský sbor. Dále spolupracuje s dětským souborem Koňárek a dětským souborem ve Starém Poddvorově.

V jeho hudební činnosti nesmíme vynechat ani dlouholetý hudební doprovod našeho ženského sboru z Lanžhota a sólistek, což je jeho srdeční záležitostí.

Důležitou součástí jeho života je samozřejmě rodinné zázemí, díky kterému se mohl plně věnovat své hudební činnosti.

V srpnu roku 1971 se oženil s Ludislavou, rozenou Zítkovou. Manželé se odstěhovali do Břeclavi. Zde se jim narodily dvě děti, dcera Kateřina a syn Luděk. Stali se prarodiči čtyř vnuků.

Františkova rodina, vedení města Břeclavi a současné hudební celky, se kterými spolupracuje, se staly účastníky vyprodaného koncertu k oslavě jeho 75. narozenin a 60. výročí umělecké činnosti. Za vedení města mu oficiálně poděkoval starosta Břeclavi Pavel Dominik.

Náš ženský sbor se přidal ke gratulantům následujícím blahopřáním:

*Gagotaly husky divé nad Lanžhotem zvečera,
že sa Tebě, Franti, chystá dnes v Poštorní oslava.*

*Nedojdú Ti ale popřát mamka ani tatíček,
protože už na nich roste na hřbitově trávníček.*

*Šak z Lanžhota neseme Ti pozdravy a písničky,
keré Tebě zazpívajú ty lanžhotské zpěvačky.*

*Přejeme Ti požehnání, lásku, hojnost zdravíčka
a nech čítáš také roky, tak jak Tvoja mamička.*

*Nech paličky ve Tvých rukách rozezvučá cimbálek,
jeho tóny lidí těšá, vždyť píseň je vzácný lék.*

Setkávání mamínek s dětmi

Lenka Uhrová

Už to bude téměř rok, co v hlavě mojí kamarádky Veroniky Košutkové vznikl nápad, že bychom se mohly setkávat i s dalšími maminkami a jejich ratolestmi a udělat takový „Klubík“, abychom se v zimě s dětmi nenudily. Což o to, nápad je to skvělý, ale kde? No, Verča se toho nepustila a zjistila a zajistila všechno možné,

jen aby všechno klaplo. A taky že jo. Za její úsilí jí jménem všech mamínek moc děkují, protože organizace něčeho takového, to není zas tak jednoduché. Díky, Veru ☺.

Verča zajistila na jedno dopoledne v týdnu prostor školního klubu a družiny. Původně to bylo za symbolický nájem pro školu, na který jsme se s maminkami

skládaly, ale nyní je již nájem plně hrazen z městské kasy, za což bych pro změnu ráda poděkovala vedení města. DĚKUJEME!

Setkávat jsme se začaly hned z kraje tohoto roku. V zimě to bylo parádní zpestření těch dlouhých chladných dní, kdy člověk už mnohdy neví, co s tím malým stvořením dělat. Vždycky jsem se těšila na úterý, kdy se zase vydáme do Klubíku. Mámy si pokecají, děti si pohrají a navzájem, prostě všichni jsou spokojení.

Když začalo být venku hezky, Verča pro nás vymyslela návštěvu ZOO koutku u Berty, který patří Vraťovi Tučkovi Hubenému a jeho muži. To byla neskutečná účast na této akci ☺. Takový kočárkový gang ještě Lanžhot neviděl ☺. Bylo to skvělé, děcka čučela na zvířátka, zvířátka čučela na děcka, prostě pohodička. To jsme ještě netušily, jak se nám tam zalíbí... ale o tom potom...

Posledním „oficiálním“ setkáním před letní pauzou bylo opékání špekáčků na rybníku u Broňka Ševčíka, kde se děti taky parádně vyřádily. Tímto také děkují majiteli, který nás bez obav vpustil do jeho krásného areálu ☺. Tam jsme si popřály hezké léto a že prý se vidíme v září v Klubíku ☺. Kdepák, jak už se jednou taková super banda sleze, dlouhou dobu bez sebe nevydrží.

Tak jsme se s dětmi začaly opět scházet v ZOO koutku u Berty. Každý týden nás majitelé ochotně pouštěli za zvířátka. Tyto akce jsme nazývaly „Farmaření“. Občas jsme tam klukům shrábly nějaké seno, nebo pomohly třeba podojit... teda jen některé odvážné maminky... víceméně jsme se tam Vraťovi motaly, ale byly jsme rády, že můžeme být s dětmi v krásném

prostředí a že je to zase něco jiného, než jít jen na dětské hřiště.

Jsmo velmi vděčné za tento přístup kluků, že nás tam vždy přivítali s otevřenou náručí, s uvařenou kávou a někdy i se zákusky ☺. Faktem je, že občas jsme tam byly i více než jednou do týdne, ale nikdy se nám to neomrzelo. A protože počasí přálo dlouhou dobu, závěrečná opěkačka u Berty, kterou pro nás Vraťo zorganizoval, byla až 5. 11. 2018. Měla opět velký úspěch ☺. Patří vám, kluci, fakt velký dík, za to, že jste tady něco takového vybudovali, že si to nenecháváte jen pro sebe a myslíte i na naše děti. Jste skvělí ☺.

Od října už zase chodíme do Klubíku, každé úterý v 9 hodin. Účast bývá hojná, přesto rády uvidíme nové tváře. Pokud máte chuť, přijďte mezi nás. Budeme se na vás těšit ☺.

foto Lenka Uhrová

foto Kateřina Paulíková

Jak se do lesa volá...

Jan Vybíral, ředitel BR Dolní Morava, o.p.s.

Žijeme v zajímavé, ba úžasné době. Patříme k nejbohatším a nejbezpečnějším státům světa, naše společnost je vzdělaná, kulturní krajina je úrodná, líbezná, plná kulturních památek a relativně dobře spravovaná. Všichni mají možnost pracovat a dále rozvíjet bohatství společnosti v materiální i duševní oblasti. Děje se tak na základě dělby práce, odpovědnosti a moci. Nesmírně cennou „novou“ hodnotou této doby je možnost volně cestovat po celém světě, srovnávat a přinášet nové zkušenosti do všech oborů lidské činnosti a tím je posouvat k vyšší kvalitě ve prospěch celé lidské společnosti.

K dobrým mravům vyspělé společnosti patří také respekt k dílu našich předků, ať už je to v oblasti stavebnictví, průmyslových odvětví, v kultuře, vzdělávání, legislativě, či ve způsobu užívání, správy a ochrany zvláštního státního bohatství jako jsou například lesy, voda, půda, krajina. Některé hodnoty chráníme a snažíme se je zachovat v originální podobě jako doklady umění a schopností našich předků. Jiné nadále užíváme, spravujeme a rozvíjíme s péčí řádného hospodáře, na základě nejnovějších poznatků vědy, v duchu potřeb majoritní společnosti, ale s odpovědností vůči budoucím pokolením, kterým chceme předat zemi ve stejném, ne-li lepším stavu.

Problém nastává v okamžiku, kdy se ke slovu o „skutečných hodnotách“ a způsobu jejich ochrany a správy přihlásí jedinci, kteří mají pocit, že svět není podle jejich představ a že všichni musí vědět, že jediné jejich cesta je správná. Jsou nadáni

schopností být hlasití, přesvědčiví a s pomocí médií názorně kázat o tom, jak se svět řítí do katastrofy, pokud nebude provedena změna podle nich. Tito „alarmisté“ se specializují kampaňovitě na různou problematiku, například některé v současnosti trápí snižování důstojnosti zvířat chovaných v zajetí dokonce pro maso, cirkusy a sport!, jiní chtějí svého času chránit kůrovce, protože do lesa patří i pro schopnost napadat jen nepůvodní smrky, atd.

Pro náš region s úžasnými lužními lesy, loukami a mokřady je typické, že má rovněž své alarmisty, zde specializované na problematiku ochrany lužních lesů před lesníky. Jeden světu zvěstovává skutečnou pravdu o tom, jak se bude lépe dařit druhové pestrosti v lužních lesích, až bude vyhlášena CHKO Soutok a lesy se začnou převádět na „...historicky opod-

statněné...“ pařeziny a střední les, které přinesou zvýšenou nabídku pracovních míst, a ekonomika hospodaření bude zisková. Zapomněl zmínit, že původní představa o velké CHKO Pálava, rozšířeně o LVA a lužní lesy Soutoku, vzala za své, když se zjistilo, že po právní stránce by se musela nejprve CHKO Pálava zrušit a vyhlásit nová (velká) CHKO. Řada obcí v CHKO Pálava se tehdy vyjádřila, že do nové CHKO nikdy nevstoupí, neboť s tímto druhem státní správy nemá dobré zkušenosti. Byla již tato nedůvěra občanů odstraněna?

Další specialista na druhovou pestrost lužních lesů se již vícekrát v médiích vyjádřoval o tom, jak to bude pro biodiverzitu výborné, až se lesy správně chráněné zase prosvětlí a bude to jako ve třicátých letech minulého století. Zřejmě mu uniklo, že se od té doby změnila celá společnost. V té době jen v Lanžhotě bylo na 200 koní, 650 kusů hovězího dobytka, 800 prasat, 50 koz a nepočítaně králíků a drůbeže vodní i hrabavé. To se ale s jistotou už nevrátí, tak co s tím? Řešení je - máme i vzorový příklad! Vždyť na jižním Urale se v řídkých lesích pase a dokonce vypaluje křovinná podúroveň! Na Soutoku by se s jistotou dařilo divokým koňům, „praturům“ a zubrům. Za chvíli jich budeme mít dostatek, v rezervaci u Milovic se utěšeně množí všechny tři druhy těchto velkých kopytníků...

Typické pro tento druh alarmistů (ekologů, environmentalistů) je, že mají nápad, jak změnit současný stav. Své představy o správné ochraně přírody a biodiverzity jsou ochotni realizovat doslova za každou cenu, často s výsledkem podle hesla „chránit do úplného vychránění!“. Netrpí

zbytečnými pocity odpovědnosti, finanční náklady je nezajímají, vědecké argumenty si vytvoří a ty, které se jim nehodí, ignorují. Hlavně že se můžou živit tím, co je baví, na čem případně udělají i vědeckou kariéru. Špatných příkladů by se našlo víc než dost. Toto počínání ale s ekologií jako vědou nemá nic společného.

Je smutné, že profese lesníka je v tomto nerovném mediálním souboji znevažována a zpochybňována. Na veřejnosti se drze a nepravdivě káže o tom, že „Soutok není chráněn, ochrana přírody může mluvit vlastně jen do pouhých 2 % plochy, což jsou dvě nepatrné rezervace!“ (zjevně myšleny NPR Raňšpurk a Cahnov). To, že je celá oblast již chráněna soustavou Natura 2000 a také jako součást mokřadů mezinárodně uznaných dle Ramsarské úmluvy, se už nezdůrazňuje.

A jsme u podstaty problému. Ochrana přírody v podání alarmistů je bojem o moc. O moc nad územím, kde uplatní silný zákon na ochranu přírody a krajiny, ve kterém však chybí institut osobní odpovědnosti. Povinnost řádného hospodaření se státním majetkem je zde potlačena frázemi o zachování biodiverzity. Pak budou moci realizovat své nápady a z lesníků udělají své podřízené, neboť když jsou v roli rovnocenných partnerů, tak se s nimi nedá domluvit!

Soutok je v nelehké situaci. Ale ještě se v historii lesnictví nestalo, aby se i ty největší problémy nevyřešily v rámci vlastního oboru. Je zavedenou tradicí, že lesníci komunikují s vědci a renomovanými odborníky všech oborů, tedy i s přírodovědci, o optimálním režimu hospodaření s cílem zachovat biologickou rozmanitost rostlin a živočichů. V současné době je

hlavním problémem nedostatek vody. Intenzivně se připravuje projekt rozdělovacího objektu na Dyji u Pohanska, který umožní dopravovat vodu do celé revitalizační sítě i při malých průtocích v průběhu vegetačního období. Při vytváření nového desetiletého lesního hospodářského plánu je možné uplatnit a zavést v lese zvláštního určení pro zachování biodiverzity nové sledované a pravidelně vyhodnocované charakteristiky, například počet výstavek, množství mrtvého dřeva, plochu mokra-

dů, atd. Pokud bude zachováno dostatečné množství „živých“ biotopů, bude zachována biodiverzita celého komplexu Soutok. A o to by nám mělo jít.

Biosférická rezervace Dolní Morava, obecně prospěšná společnost, se aktivně zapojuje do odborných diskusí mezi lesníky a ochranou přírody a podporuje jejich směřování k výsledku, který bude možné označit jako vítězství odpovědnosti a rozumu.

Moravská Amazonie?!

Mgr. Antonín Hostina,
předseda spolku Soutok Lanžhot, z. s.

Nedávno jsme měli možnost, jak na televizním kanálu ČT v pořadu NEDEJ SE, tak následně na naší kabelové TV zhlédnout dokument o lese na soutoku „Moravská Amazonie“.

V pořadu byli diváci masírováni a naváděni k myšlence špatného hospodaření ze strany Lesů ČR a přesvědčováni, že tím nejlepším, co nás může potkat, je vyhlášení chráněného krajinné oblasti (CHKO) na soutoku řek Moravy a Dyje nebo přímo vyhlášení přírodní rezervace.

V pořadu vystupovali odborníci, kteří nevědí, že zvěř se chová, a ne pěstuje, ale zato velmi dobře vědí, jak naší přírodě škodí štěrkáři, zemědělci, naftáci a v neposlední řadě i lesníci. Tito odborníci v jedné větě tvrdí, že podali stížnost na hospodaření lesníků do Bruselu a oslovili euro ombudsmana, a následně přiznávají, že území je dobře spravováno a hodnotí území jako SUVERÉNNĚ NEJLEPŠÍ ÚZEMÍ vzhledem k zachování krajinného

rázu. Ve svém vystoupení udělali z majestátního lužního jelena, který je ozdobou našich lesů, „lesní dobytek“ a z tesařika „hrdinu“, který obývá staleté duby. A tak se ptáme! Kdo toto území obehnané oborním plotem, které je v reportáži kritizováno, spravuje od dob Liechtensteinů? No, přece lesníci. Ano, můžeme mít výhrady k rozsahu těžby, ale i v této oblasti se mnohé změnilo. V současné době se neprovádějí deseti a více hektarové holoseče jako v dřívějších dobách. Těžba je rozfázována do jedno a dvouhektarových těžeb a na každé vytěžené ploše se nechávají solitérní stromy - tzv. výstavky. Lesníci postupují podle lesního zákona, který je nejprísnější v Evropě s ohledem na ochranu přírody. A tak se dále ptáme. Podle jakého zákona postupují naši ochránci přírody? Podle zákona č. 17/1992 Sb. o životním prostředí? Ale podle toho se řídíme všichni, a lesníci dvakrát. Dalším středem kritiky se v pořadu stalo i ekologické sdružení Biosférická

rezervace Dolní Morava, o. p. s., které je součástí soustavy chráněných území Natura 2000. Kdo zná osobně předsedu této obecně prospěšné společnosti Ing. Jana Vybírala, který celý svůj život zasvětil pří-

Betonové oplocení pralesa Moravské Amazonie
foto Antonín Hostina

rodě, a to z velké části přírodě na Soutoku, věří, že Soutok je v nejlepších rukou stejně jako za hospodaření fořtů Bohumila Balgy nebo Jiřího Netíka.

V pořadu protagonisté zmiňují tři maloplošná chráněná území v oboře Soutok, která byla kdysi ozdobou lesa. Po zásahu ochránců přírody z AOPK (Agentura ochrany přírody a krajiny), kdy ochránci nařídili tato chráněná území oplotit, aby zamezili vstupu zvěře do pralesa, se z ozdoby lesa staly nevábne „průtůčny“. Navíc „milovníci přírody“ z AOPK tyto vyčleněné plochy oplotili betonovými sloupy, které jejich odbornost ještě podtrhují. A kritika „středověkých obor“ také podle nás není na místě. Těmto lidem máme svěřit ochranu flóry a fauny v oboře Soutok?

Dále protagonisté v pořadu mluvili o mohutných starých stromech, jako by bylo jejich zásluhou, že ještě stojí a neskončili v krbu. Kritika, že lesy Soutoku jsou málo řídké, a proto máme málo rozložitých solitérů, také není podle nás na místě.

Co k tomu dodat? Kdo z občanů zná ochránce přírody vystupující v pořadu, kteří chtějí rozhodovat o lesích Soutoku a radit lesníkům jak hospodařit? Dovolíme si tvrdit, že téměř nikdo.

A co by nám vyhlášení CHKO přineslo? Konec houbaření, rybaření, drobné těž-

Zásahem ochránců se z pralesa stává nevzhledný průtůčny

bě a návštěvám lesa tak, jak jsme zvyklí. O veškeré činnosti v CHKO by rozhodovali odborníci z Prahy. Toto chceme? Jsme tak neschopní, že nevíme sami, co les pod Lanžhotem potřebuje? Podle našeho názoru je stávající území pod Lanžhotem dostatečně chráněno Naturou 2000 a nevyžaduje další opatření, která by významně omezovala občana při návštěvách lanžhotského lesa.

Napravování omylů minulosti

Mgr. Antonín Hostina,
předseda spolku Soutok Lanžhot, z. s.

Konečně došlo k očekávanému přeshraničnímu projektu. V 80. letech minulého století v návaznosti na budování novomlýnských nádrží došlo k narovnávání (regulaci) vodního toku řeky Dyje. Cílem tohoto projektu byla regulace vod při jarních záplavách. Koho by napadlo, že za čtyřicet let budeme řešit situaci opačnou.

Touto situací je nedostatek vody a nedostatečná schopnost krajiny zadržet vodu na našem území. V letošním roce byl zahájen připravovaný projekt zprůtočnění zaslepených ramen, a tím i zlepšení podmínek pro zádržnost vody v krajině. Jedno rameno řeky se zprůtočňuje na rakouském území

v místě zvaném „Kačeňák“ a na našem území se jedná o rameno na „Melambonu“. Projekt upravuje šířku hlavního toku řeky, čímž dojde k zvýšení hladiny nad vybudovaným larzenovým zúžením toku a k zprůtočnění ramen. Tento krok bude významný pro zvýšení populace ptactva a také bude mít výrazný vliv na jarní tření ryb. Od tohoto projektu se především očekává zvýšení zásob vody. Zvýšením délky a nerovnosti břehů dochází k zlepšení zádržnosti vod v krajině. Bude to i hezká podívaná pro návštěvníky lesa a ideální možnost jak do budoucna projekt rozšířit o přeshraniční lávku, která by zlepšila kontakty s občany příhraničních obcí Dolního Rakouska.

V prvním případě se jedná o rameno v blízkosti obce Bernhardsthal. Toto rameno bylo uzavřené v horním přítoku z řeky Dyje. Rameno původního koryta řeky bylo napájené vodou pouze z dolní části ramena. Při celoročním nízkém stavu vod v řece Dyji docházelo k částečnému vysychání koryta řeky.

Propojení ramena v prostoru území „Kačeňák“

Larzenové přepažení nového koryta řeky

Napojení původního koryta řeky

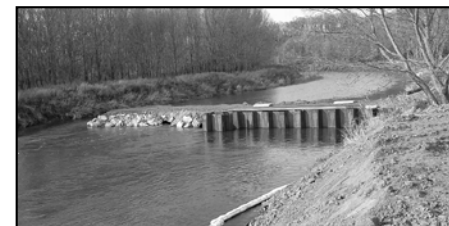
V druhém případě se jedná o rameno nad obcí Rabensburg. Rameno bylo oboustranně uzavřené a v posledních letech chudých na vodu rameno vyschlo a poslední dílo zkázy dokonali bobři, kteří v okolí ramena likvidovali jeden strom za druhým.

Nad čím zůstává rozum stát? Budujeme vodní stavby, abychom zvýšili objem vod na našem území, a přitom máme pod Lanžhotem vyhlášená záplavová území a aktivní záplavové zóny a odborníci na vodu nás straší se staletou vodou. Doufáme, že se někomu na Povodí Moravy, s. p. „rozjasní mysl“ a stejně jako přiznáváme chybný krok regulace toku, přiznáme i neoprávněné v rozporu se zákonem o vodách vyhlášené aktivní záplavové zóny pod Lanžhotem.

Budeme doufat, že tento projekt není poslední a stejný projekt budeme moci pozorovat i na řece Moravě, kde došlo k obdobným zaslepením původních ramen, a tím k úbytku vod v dané lokalitě.

Propojení ramena v prostoru „Melambon“

Tá lanžhotská mája tenká...

Svatopluk Štěpánek SVANEK

Nedávné vichřice nám nadělaly často velké starosti.

V den, kdy byly poryvy větru nejprudší, byl jsem u náměstí a s obavou pozoroval máju, jak se naklání a rovná. Naše mája to vydržela, snad proto, že je „tenká“.

Takové štěstí už neměli v Kosticích a Hruškách, kde vichřice máje poškodila.

Tenisté ukončí sezonu u ovaru a dobrého vína

Radek Janík

Než se tak ovšem stalo, bylo nutno ukončit všechny naplánované turnaje, a to zejména ty žákovské. Jediným dospělým turnajem byl koncem července 2Brand Cup, kde si své vítězství užil ve čtyřhře Petr Gál spolu s Richardem Feketem. Týden na to se odehrál na zdejších dvorcích dorostenecký turnaj pod názvem A-technology CUP. Zde, rovněž ve čtyřhře, uhráli své dobré semifinálové umístění domácí Lucas Rusnák a David Šlor. V dívkách prošla do čtvrtfinále Tereza Vrzalová. V srpnu jsme vzpomněli na našeho kamaráda a správného chlapa Františka Bartoše v Memoriálu Františka Bartoše, který je určen pro starší žactvo. Zde prošli opět do semifinále Martin Boltvan a David Šlor. Oba si vše vynahrádili ve čtyřhře, kterou vyhráli. V žákyních si čtvrtfinále uhrála Michaela Hřebačková. Oddechový turnajem pro smíšené páry, které nejsou registrované, byl FET CAP. Zde spolu hrají rodiče s dětmi, manželé atd. Vítězem starší skupiny se stala dvojice Hřebačková, Bábek a v mladší skupině otec se synem Rusnokovi. Již tradičně pořádáme Hodovní turnaj, kde si první příčku ve dvouhře zasloužil Petr Bača, ve čtyřhře nám vítězství vyfoukla lednická dvojice Dvořák, Tauš. Posledním turnajem byl Hanzlík CUP, ve kterém mladší žáci bojují o své úspěchy. Na osmifinále zde dosáhl Petr Bača ml. Ve čtyřhře pak do čtvrtfinále postoupili opět Petr Bača a Matěj Viceník. V neregistrované lize mohli slavit hráči družstva 1. Tenis Lanžhot, které v I. lize obsadilo druhou

příčku, což je nejlepší umístění od zavedení této soutěže. Následovalo je družstvo Sokola Lanžhot B, které uhrálo střed tabulky. Veteráni se umístili taktéž ve středu tabulky. Mimo pořádání turnajů byla provedena celá řada úprav objektu a celého okolí. Od stavby nového oplocení dvorců až po nové vybavení místností nábytkem. Na fotografii je patrné, že do oprav se zapojili i ti nejmenší. Poté se již mohli jen uklidit dvorce a zasednout k přátelskému bilancování sezóny.

Poděkování patří všem, kteří v hojné míře podporují tenisový klub. Děkujeme Městu Lanžhot a firmám A-technology - pan Hřebačka, 2Brand s.r.o. - pan Straka a Lomax - pan Dufek. Významnou měrou přispěl i Andrej Hanzlík. Tenisový oddíl přeje všem hezké prožití Vánoc a do nového roku hodně zdraví a osobní pohody.

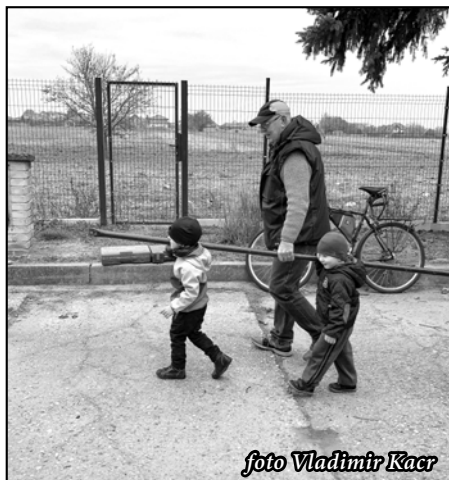

foto Vladimír Kačer

Kuželkáři začali devátou sezonu

Radek Janík

Čas letí a od dob počátku založení Uliční ligy v kuželnách již uplynulo hodně vody.

Devátá sezóna v lanžhotské kuželně hospody U Bartošů začala opět po lanžhotských hodkách. Šestnáct družstev opět rozehrало svá utkání a již po odehrání čtvrtého kola se rysují favorité.

Zatím si nejlépe vedou obhájci loňského prvenství Hodináři, kteří zatím nenašli přemožitele a opanují první příčku tabulky. Následují je Jablonoáci a Financi. Na druhém pólu figurují Dolňáci, Výčepáci a čtrnáctý Radegast.

V jednotlivcích má nejlepší bilanci v průměru sražených kuzelek Schrom, průměr na zápas 241 kolků, následovaný Ventrubou (229) a Turečkem Pavlem

(228). Mezi ženami si nejlépe stojí Kovariková (200), Šimáčková (195) a Skryjová (189).

Kuželna zažila v říjnu i jedno jubileum. Terezie (Rězka) Holobrádková oslavila své životní jubileum (80). Tato kapitánka družstva Radegast je stále aktivní hráčkou Uliční ligy a taktéž zapisovatelkou každého zápasu, který se uskuteční. Tímto ji ještě jednou blahopřejeme a doufáme, že se budeme v kuželně ještě dlouho potkávat.

Velmi příjemným počinem mě překvapil majitel lanžhotské firmy STŘECHY SEĎA - Libor Seďa, který finančně zabezpečil plánované turnaje na letošní sezonu. Tímto mu děkuji. Poděkování patří také majitelům kuželny manželům Osíčkovým, kteří zrekonstruovali dráhy a pořídili nové „gule“. Chystá se i nové posezení.

Kuželkáři přejí všem hezké prožití vánočních svátků a do nového roku pevné zdraví. Nám kuželkářům hodně sražených „devítek“.

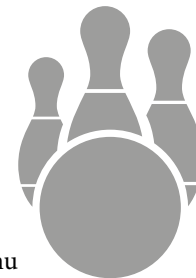
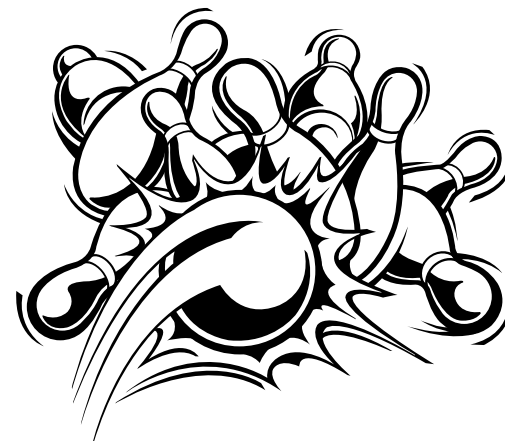

foto Radek Janík

O putovní pohár ředitele ŘSCP 2018

Kynologický klub Kostice

Letošní soutěže psůvodů a služebních psů „O putovní pohár ředitele Ředitelství služby cizinecké policie“, která se konala v Červené nad Vltavou ve dnech 17. – 21. září 2018, se zúčastnilo 14 psůvodů z Inspektorátů cizinecké policie v Praze, Brně, Ostrově, Pardubicích a Karlových Varech, dále z Krajských ředitelství PČR Středočeského, Zlínského a Moravskoslezského kraje a také z polské hraniční stráže a slovenské policie. Za Inspektorát cizinecké policie Brno se zúčastnil náš člen Kynologického klubu Dušan Paulík z Lanžhota.

Během čtyř soutěžních dnů čekalo na závodníky a jejich čtyřnohé partáky zdolání cviků ovladatelnosti, které prověřují poslušnost psa a jeho schopnost reagovat na příkazy psůvoda (např. přivolání psa,

foto Kateřina Paulíková

chůze u nohy, odložení psa za pochodu). Další metou pro závodníky bylo zvládnutí cviků obratnosti, při kterých psi překonávají různé překážky v podobě skoku přes metrovou stěnu nebo chůze po lávce apod. Poslední a nejnáročnější disciplínou byly pachové práce v rámci vyhledávání výbušnin. Pro simulaci reálného prostředí probíhala tato část soutěže v dopravních prostředcích zapůjčených od MHD Milevsko, ve třídách Základní školy v Milevsku, na železničním svršku v Jeteticích a v lesích u Červené nad Vltavou.

Absolutním vítězem soutěže se stal nprap. Dušan Paulík se psem Frodem z brněnského Inspektorátu cizinecké policie, kteří získali nejvíce bodů v ovladatelnosti a obratnosti a také v pachových pracích. Již v minulém roce, tehdy tříletý Frodo, vyhrál s Dušanem 3. místo v této soutěži.

Čerpáno ze stránek Policie ČR.

foto Vítězslav Zúbek

Co nového v judu?

Igor Macháček

Oddíl juda Kostice zahájil letošní rok přípravou již v srpnu, kdy se konalo dvoudenní soustředění judistů a trenérů z oddílů Kostic a Břeclavi. Trenéři a judisté starší 15 let si oprášili techniky a společně zápasili v pátek. Na sobotu bylo naplánováno celodenní soustředění judistů mladších 15 let. Po dvouměsíční přestávce byli účastníci připraveni na vstup do nového školního roku. Zájem o tento sport roste každým rokem. Letos máme 16 nových, pro tento sport zapálených, nováčků a po dvou měsících můžu konstatovat, že se jim judo dostává pod kůži a trénink se jim stává radostí. Tradiční „zdravé jádro“ nezůstalo beze změn ve složení: Vendy, Terka, Sabča, Luky, Radim, Tom, Zbyňa, Michal. Do jejich řad přibyli další: Zuzka, Matyáš, Jana, Alena. Jen Bax přešel do jiného

oddílu kvůli přestupu na gymnázium v Břeclavi.

Od září jsme se zúčastnili zatím dvou soutěží. Z Tvrdonic, kam se sjelo 160 judistů z širokého okolí, a přes silnou konkurenci, přivezlo 14 judistů z Kostic cenné trofeje v podobě:

- zlato: Vendy, Luky, Radim
- stříbro: Terka, Sabča, Tobiáš, Jakub, Michal
- bronz: Viktorie, Zuzka, Tadeáš, Anička, Tonda, Marek

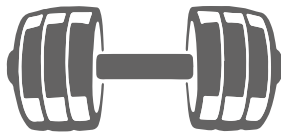
Zatím druhá soutěž s mezinárodní účastí Rakouska a Slovenska se konala v Pohořelicích. Účast kostických judistů na této soutěži je již tradiční několik let. Zlato vybojoval Zbyňa a Terka, stříbro Matyáš a Luky.

Nyní se připravujeme na soutěž do Brna (17. 11. 2018), 1. 12. 2018 se uskuteční ve Veselí nad Moravou šampionát Moravy mládež, což je nejvyšší soutěž pro děti do 11 let. Na sobotu 8. 12. 2018 chystáme tradiční Mikulášský turnaj v Kosticích.

foto Judo Kostice

Oddíl kulturistiky a silového trojboje TJ Sokol Lanžhot

Mgr. Antonín Hostina,
předseda oddílu silového trojboje

V sobotu 17. 11. 2018 proběhlo v Praze 2. otevřené mistrovství České republiky juniorů, dorostu a masters v klasickém benčpresu. Za oddíl silového trojboje TJ Sokol Lanžhot se závodů účastnili: Jitka Mašková, Nikol Barkóciová a Milan Mrázek.

Jitka Mašková se v kategorii ženy M2 do 63 kg umístila na 3. místě, rovněž v absolutním pořadí skončila na 3. místě.

Nikol Barkóciová se umístila ve sloučené kategorii juniorek do 63 kg na 2. místě a v absolutním pořadí do 50 kg se umístila na 5. místě.

Milan Mrázek se výkonem 142,5 kg umístil ve sloučené kategorii muži nad 105 kg na 2. místě a v celkovém pořadí se umístil na 3. místě.

Ondrova přeměna

Vladislav Barkoci

Je to zhruba rok a půl co k nám do silovny začal chodit Ondra Čech z Týnce. Ondrovi je 23 let a trpí zákeřnou chorobou CMT.

Choroba Charcot-Marie-Tooth neboli CMT je dědičná neuropatie, která postihuje v České republice asi 4 tisíce osob. CMT je rozšířena celosvětově, vyskytuje se ve všech rasách a etnických skupinách. Přestože byla objevena již roku 1886 třemi lékaři (Jean-Marie Charcot, Pierre Marie a Howard Henry Tooth), zůstávají příčiny některých forem choroby dosud neobjasněné. U pacientů s CMT se postupně zhoršuje hybnost dolních (a posléze i horních) končetin jako následek

poškození jejich periferních nervů. Svaly na periférii končetin slábnou, protože je postižené nervy dostatečně nestimulují. Dále dochází ke zhoršování funkce senzitivních nervů, které zprostředkovávají

vnímání bolesti, doteku, hluboké citlivosti atd. Na rozdíl od svalových dystrofií, při nichž je postižena svalová tkáň, choroba CMT postihuje nervy, které svaly inervují. CMT není smrtelné onemocnění a nijak nezkracuje očekávanou délku života, vede však nezřídka k invaliditě pacientů.

V důsledku této nemoci Ondra přišel o obě nohy zhruba v úrovni kotníků a rovněž jeho ruce mají po operacích značně zhoršenou úchopovou schopnost.

Když k nám Ondra začal chodit cvičit, trpěl značnou nadváhou, která jeho pohybové schopnosti ještě citelně zhoršovala. Ještě v březnu roku 2017 vážil Ondra 116 kg a jeho obvod v pase byl 130 cm. Jenže on je bojovník a pokaždé když jej potkám, tak přestože byl k němu osud krutý, má dětský úsměv na tváři. Devadesát procent lidí, které jsem kdy trénoval, si nakonec našlo nějakou výmluvu, proč nemůžou dosáhnout svého cíle. Těch zbylých deset procent lidí dosáhlo špičkových výsledků, protože se snažili a protože chtěli! Každý z nich měl jiný „motor“ který je poháněl, ale co je spojovalo, byla vůle. Ondra mezi nimi vyčnívá. Na začátku jsem

mu s velkou obavou, vzhledem k jeho onemocnění, sestavil velmi jednoduchý trénink, udělal dietní doporučení a dál jsem to nechal na něm, jelikož trenérskou činnost vykonávám v rámci oddílu zdarma, při zaměstnání a jsem tím pádem časově omezen. Celou tu dobu se o něj starali jeho kamarádi, za což mají můj obrovský obdiv. Ondřej se do toho zakousl jako bulldog a dnes váží 72 kg a v pase měří 92 cm! Myslím, že jeho příběh je natolik inspirativní, že si zaslouží zveřejnění a možná bude i někoho motivovat.

Mírkova proměna

Jmenuji se Miroslav Krupica a je mi 25 let. Jako malý jsem byl obyčejný štíhlý a vysoký kluk. Postupem času jsem začal přibírat na váze a zhruba ve 22 letech jsem vážil více než 130 kg. Krom posměchu to byl pro mě jeden z odrazových můstků se změnit. Zkoušel jsem různé sporty, např. armwrestling, ale nenaplnilo to mé očekávání. Začal jsem tedy aktivně několikrát týdně jezdit na kolečkových bruslích.

Kilogramy šly dolů a za první rok se mi podařilo zhubnout 15 kg. V dalším roce jsem začal navštěvovat navíc ještě posilovnu v Lanžhotě, kde se mě ujalo pár dobrých lidí. Rázem se z posilování stal můj primární koníček. Opět šly kilogramy dolů (105 kg), ale stále to nebylo ono. Zjistil jsem, že bez úpravy stravy nebude má práce a mé finanční prostředky vložené do suplementace využity na 100 %. Proto jsem požádal trenéra oddílu Vladimíra Barkoci o úpravu jídelníčku, který v podstatě už dva roky v rámci možností dodržuji. Po úpravě jídelníčku a změnách v tréninkových plánech šla váha za další rok na 90 kg. Dalším rokem vzrostla moje váha na 91 kg při cca 7 % tuku v těle. To znamená, že při udržení nízkého procenta podkožního tuku u mě vzrůstá podíl svalové hmoty. Největší problém nastal s volnou kůží na břiše, která se rok co rok zmenšuje, ale jde to strašně pomalu. Lidé mi říkají, jestli to s tím cvičením nepřeháním. Problém je v tom, že ti lidé, co to tvrdí, nikdy nezažili, jaké je to být tlustý

kluk, kterému se většina lidí směje. A to mě popohání. To mě nutí držet stravu, dodržovat trénink a vytrvat. Stane se to životním stylem. Ti, kteří se mi kdysi smáli, už se nesmějí a respektují mě. Proto chci poděkovat všem, co se na mé proměně nějak podíleli.

Skautský podzim

Kateřina Holobrádková

V pátek 26. října náš oddíl zasadil v areálu Broukoviště tři lípy jako vzpomínku stého vzniku Československa. Děti samy po družinkách vykopaly jámy, do kterých stromky usadily a zalily. Podzimní prázdniny jsme již tradičně strávili společně. Tentokrát se naším cílem stala skautská klubovna v nedalekých Ratiškovcích, kde jsme po celé tři dny pomáhali prostřednictvím různých úkolů prezidentu Masarykovi založit první republiku. Kromě her

a poznávání přírody jsme se podívali na vrch Náklo, kde jsou sochy významných osobností českých dějin. Nechyběla ani projížďka na šlapacích drezínách na již nevyužité kolejové dráze nebo vodní radovánky v místním bazénu.

Páteční schůzku 9. listopadu jsme se vydali do kina zhlédnout novou vánoční pohádku Grinch. Film o zelené postavičce, která se snažila obyvatelům místního

městečka zkazit vánoční atmosféru, se nám moc líbil.

Předposlední listopadovou schůzku se starší členové zúčastnili hry s názvem Vyzvědači, kterou pořádal břevlavský chlapecký oddíl Plamen v ulicích Břevlavi.

Svátek svatého Mikuláše oslavíme již zažitou akcí pro veřejnost s názvem Slavnost Světél. Opět se vydáme průvodem přes naše městečko s lucerničkami a lampiony na Sokolské, kde vypustíme lampiony štěstí a opečeme si špekáčky. Všechny srdečně zveme.

Poslední předvánoční schůzku proběhne vánoční besídka, kam si každý přinese vlastnoručně vyrobený dáreček, kterému se přiřadí číslo a padne do osudí. Nikdy tedy nevíme, kdo náš dáreček dostane

a jaký si vylosujeme my. Také půjdeme zvířátkům do lesa ozdobit stromček a tento rok se náš oddíl zapojí do celostátní akce Betlémské světlo, kdy jej opět přineseme do kostela na mši svatou.

Skautský oddíl Bantuové přeje všem občanům pokojné a radostné Vánoce a mnoho zdraví do následujícího roku 2019.

foto Ondřej Topolanský

**MĚSTO LANŽHOT POŘÁDÁ
VÁNOČNÍ VÝSTAVU KRESLENÉHO
HUMORU**

Milana Kocmánka

**UŽ JE TU ZAS
VESELÝ ZIMNÍ ČAS**

VE VÝSTAVNÍ SÍNĚ MĚSTSKÉHO MUZEA

Součástí expozice jsou vítězné práce žáků
Masarykovy ZŠ Lanžhot z výtvarné soutěže
na téma výstavy.

OTEVŘENO

SO 1. 12. 2018 - 10 - 17 HOD.
NE 2. 12. 2018 - 14 - 17 HOD.
ST 26. 12. 2018 - 14 - 17. HOD.
PÁ 28. 12. 2018 - 16 - 19 HOD.

„TO JE TAKOVÝ NÁŠ STARÝ VÁNOČNÍ OBYČEJ:
RÁNO NA ŠTĚDRÝ DEN DÁM PAŠÍKOVĚ FLÁŠKU
RUMU - A VEČER SE JDEME PODÍVAT NA
ZLITÉ PRASÁTKO!“

Město Lanžhot ve spolupráci s místními
organizacemi a spolky Vás srdečně zve na

**Společenský
ples města
Lanžhot**

sobota 26. ledna 2019

od 19.30 hod.

v prostorách restaurace Podlužan

V průběhu večera:

Dechová hudba Vacenovjáci
Rozhňevaní mladí muži
Cimbálová muzika Olina

Rezervace vstupenek od 2. 1. 2019 na Městském úřadu

SVATOŠTĚPÁNSKÉ ŽEHNÁNÍ KONÍ 26. 12. 2018

Zpravodaj Městského úřadu Lanžhot vychází čtvrtletně v nákladu 1000 ks
vydává město Lanžhot, adresa redakce Náměstí 177, 691 51 Lanžhot, IČO: 00283321
e-mail: redakce@lanzhot.cz, tel: 519 336 107, místo vydání Lanžhot
odpovědná redaktorka Kateřina Paulíková, telefon 519 336 107, e-mail: paulikova@lanzhot.cz
Redakční rada: E. Klvaňová, J. Petrlová, P. Vlasák, S. Markovičová, Věra Hostinová, Michaela Tučková
Vyhrazujeme si právo na úpravu textů. Vyšlo: prosinec 2018
Grafická úprava a tisk dodaných materiálů: Stillus s.r.o., reklamní agentura, www.stillus.cz
Registrováno Ministerstvem kultury ČR, reg. Číslo MK ČR E 11687
Uzávěrka zpravodaje 1/2019 – 17. 3. 2019
Názory dopisovatelů se nemusí shodovat s názory redakce.

Hubertská jízda 2018

foto: Miroslav Petrla Miroslav Petrla (fotograf)

Oslavy 100. výročí založení republiky

foto: Milan Vojtek, Radek Novák, Jitka Petrlová a Kateřina Paulíková